

9ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ 21ου ΑΙΩΝΑ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣΑΝ ΜΙΛΟΥΝ ΜΕ ΤΟ ΧΕΡΙ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Σάββατο 24 Μαρτίου 2007
Αρ. φύλλου 204

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΡΩΤΟ

ΠΛΑΝΟ

ΡΑΚΟΡ, ΣΤΗΚΑΝΑ, ΤΡ
ΣΕΚΑΝΣ, ΠΟΣΤ, ΤΡ
ΖΟΥΜ, ΓΚΡΟ ΠΛΑΝ
ΒΕΡΤΙΚΑΛ, ΣΟΥΠΕΡ
ΜΟΤΕΡ, ΡΕΛΑΝΤΙ,
ΤΕΛΕΣΙΝΕ, ΠΟΖΙΤΙΦ
ΝΤΕΚΟΥΠΑΣ, ΚΑΣΤ
ΡΕΦΛΕΚΤΕΡ, ΦΛΑΣ
ΚΟΠΙΑ ΖΕΡΟ, ΝΕΤ,

κινηματογράφος σε απλά ελληνικά

Τα μάτια μου συνήθισαν τόσες μέρες να βλέπουν μόνο στο σκοτάδι. Γι' αυτό και είδα το Γιώργο Αυγερόπουλο να κάθεται στα σκαλάκια της αίθουσας του ΙΕΚ Ακμή, ενώ εμείς βλέπαμε τις «Μούσες» του. Δεν ξέρω πού κάθισε στην επόμενη προβολή της ταινίας στο Ολύμπιον, αλλά έμαθα ότι γι' άλλη μια φορά στην αίθουσα δεν έπεφτε καρφίτσα. Όπως και στα «Κέρατα του ταύρου», αφού αμέτρητοι σινεφίλ ήρθαν για να μάθουν λίγα πράγματα για την πορεία του Θανάση Παπακωνσταντίνου.

Το ότι θα έβλεπα κορίτσια έτοιμα να βάλουν τα κλάματα επειδή ίσως δε χωρούσαν στην αίθουσα και αξιοπρεπείς κατά τα άλλα κυρίες και κυρίες να βρίσκονται σε κατάσταση πανικού και να σπρώχνουν χωρίς έλεος τον μπροστινό τους, δεν το φανταζόμουν ποτέ. Το έζησα όμως όταν προσπάθησα να μπω στις «Εξομολογήσεις ενός οικονομικού δολοφόνου» του Στέλιου Κούλογλου. Τελικά ήμουν τυχερή. Παρακολούθησα όλη την ταινία όρθια και από το πίσω μέρος της αίθουσας, μαζί με δεκάδες άλλα άτομα στην ίδια κατάσταση, ενώ όσοι δε χώρεσαν θα παρηγορηθούν με την τηλεοπτική προβολή της ταινίας.

Σεμινάρια, masterclasses, ημερίδες, εκδηλώσεις. Τα πρωινά με βρίσκουν με μαύρους κύκλους κάτω απ' τα μάτια, τα απογεύματα με τα γυαλιά μήπως και τα ξεκουράσω. Το βράδυ της Πέμπτης όμως φρόντισα να μην έχω τίποτα από τα δύο. Κάλυψα όσο μπορούσα τους μαύρους κύκλους, έβγαλα τα γυαλιά κι έβαλα τα χαμπλά μου παπούτσια. Αφρικάνικα πάρτυ στην πόλη βλέπεις δεν γίνονται συχνά, γι' αυτό κι εγώ χόρεψα ως αργά στους αφρικάνικους ρυθμούς που σκόρπισε η Macire Sylla και το συγκρότημά της στον Μύλο. Κατά τ' άλλα, χωμένη στα αναπαυτικά καθίσματα του Τζον Κασσαβέτη έμαθα κι άκουσα πολλά. Στην «Κλονισμένη Αθωότητα» εντυπωσιάστηκα από τις απόψεις των μαθητών ενός Λυκείου της Καβάλας, που βρέθηκαν στην πόλη μας και είπαν να παρακολουθήσουν την ημερίδα. Α, να μην ξεχάσω να πω ευχαριστώ στον νεαρό που με πέρασε και μένα για μαθήτριά όταν πήγα να πάρω τ' ακουστικά για τη μετάφραση. Πέταξε τις κρέμες νεότητας, έλα στο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ.

Στο εργαστήριο με τη Julia Reichert και το Stephen Bogner μπόρεσα επιτέλους να καταλάβω πώς «χτίζεις» ένα ντοκιμαντέρ με το μοντάζ. Και πώς να μην μπορέσω άλλωστε, αφού οι δυο τους ήταν τόσο οργανωμένοι και

ΤΟ ΑΠΟΦΑΣΙΣΑ ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ. ΘΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΩ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ ΚΑΙ ΘΑ ΚΑΝΩ ΤΟ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΜΟΥ. ΘΑ ΤΟ ΕΝΤΑΞΩ ΑΠΟ ΤΩΡΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ «ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ». ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΟΥ ΝΑ ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΕΝΩ ΞΑΓΡΥΠΙΝΗ ΟΛΟ ΤΟ ΧΡΟΝΟ!

προσιτοί, που εξαφάνισαν ως δια μαγείας όλες μου τις απορίες. Μέχρι και φωτοτυπίες μοίρασαν. Το μάτι μου έπιασε την Αλέξια, την τραγουδίστρια, να τις μελετά από την πρώτη σειρά. Τι να γύρευε αυτή στο σεμινάριο; Ό,τι κι εγώ προφανώς. Την ενημέρωση από ανθρώπους που γνωρίζουν καλά αυτό που κάνουν.

Χθες πάλι στο εργαστήριο για το High Definition άκουσα τον Γιώργο Παπανικολάου, καθηγητή μου από το Πανεπιστήμιο, να μου εξηγεί τα pixels και τις γραμμές, τον τρόπο χειρισμού της τεχνολογίας HD και πολλά άλλα. Φεύγοντας συνειδητοποίησα ότι αν τον είχα ακούσει με την ίδια προσοχή κανά δυο χρόνια νωρίτερα, δεν θα με είχε περάσει μόνο με 5 στο μάθημά του.

Μ' αρέσουν οι άνθρωποι που αγαπούν τόσο το ντοκιμαντέρ όπως κι εγώ. Η Κατερίνα, φοιτήτρια Επικοινωνίας και ΜΜΕ που ήρθε από την Αθήνα την Τετάρτη για να παρακολουθήσει το Φεστιβάλ, έγινε η νέα μου φίλη. Όπως και ο Πέτρος από την Κοζάνη, που μου λέει ότι κάθε χρόνο τέτοια εποχή δίνει ραντεβού με τη Θεσσαλονίκη.

Αυτό ήταν, σε μια μέρα τελειώνει. Λες η αποψινή συναυλία και το αυριανό πάρτυ λήξης να καταφέρουν να με παρηγορήσουν; Σίγουρα θα περάσω καλά. Και σίγουρα δε θα ξεχάσω πολλά. Τα μεγάλα και λυπημένα μάτια του μικρού και άρρωστου Gao, τη θλίψη μου για την Carmen και τις άλλες γυναίκες που εργάζονται στις πολυεθνικές στην Τιχουάνα σε ανθυγιεινό περιβάλλον, τον θαυμασμό μου για την Mukhtaran που από αδικημένη έγινε σύμβολο γυναικείας δύναμης, το φανταστικό και χαρούμενο κλίμα των πάρτυ... Τόσα πολλά και διαφορετικά συναισθήματα ξέρω ότι δεν θα τα νιώσω σύντομα σε μόνο δέκα μέρες. Κι αυτό είναι κάτι που πραγματικά θα μου λείψει.

ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ ΕΝΑ ΕΥΡΥ ΚΟΙΝΟ ΓΙΑ ΤΙΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ, ΑΛΛΑ ΒΟΗΘΗΣΕ ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΝΑ ΩΡΙΜΑΣΕΙ

Πως σας φάνηκε η φετινή ένατη διοργάνωση του Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ;

Η μεγαλύτερη επιτυχία του Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ είναι νομίζω το γεγονός ότι κάθε χρόνο κατορθώνει να μας χαρίσει μια ολοκληρωμένη εικόνα του πλανήτη, του σύγχρονου ανθρώπου, της παγκόσμιας κοινότητας, να μας κάνει να συνειδητοποιήσουμε ότι είμαστε μέρη ενός συνόλου και όχι αποκομμένες μονάδες. Απ' αυτή την άποψη θεωρώ ότι πέτυχε το σκοπό του καλύτερα απ' όλες τις προηγούμενες διοργανώσεις μ' ένα πρόγραμμα πλούσιο και πολύπλευρο και με εκδηλώσεις που είχαν αληθινό ενδιαφέρον. Ταυτόχρονα προσπάθειες όπως η Αγορά, ή το Pitching Forum λειτουργούν πλέον πολύ καλύτερα ενώ δεν μπορώ να σας κρύψω το γεγονός ότι χάρηκα για το εύρος και την ποιότητα των ελληνικών συμμετοχών, που ήταν φέτος περισσότερες από ποτέ.

Τι διαφοροποιεί αυτό το Φεστιβάλ από το μεγάλο Φεστιβάλ του Νοεμβρίου;

Προφανώς η θεματική του, το γεγονός ότι είναι επικεντρωμένο στις ταινίες τεκμηρίωσης σε αντίθεση με το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης που ακόμη κι αν περιλαμβάνει

ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ ΠΕΣΕΙ Η ΑΥΛΑΙΑ ΤΟΥ 9ΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ – ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ 21ΟΥ ΑΙΩΝΑ, Η ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΑΠΟΤΙΜΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ, ΜΙΛΑ ΓΙΑ ΤΗ ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΚΑΙ ΞΕΧΩΡΙΖΕΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΙΟ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΦΕΤΙΝΗΣ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗΣ.

ντοκιμαντέρ στο πρόγραμμά του, το κυρίως σώμα του αποτελούν οι ταινίες μυθοπλασίας. Αντί για τα πράγματα που διαφοροποιούν τα δύο φεστιβάλ όμως, θα προτιμούσα να σταθούμε σ' αυτά που τα ενώνουν καθώς αυτά είναι περισσότερα και αναμφίβολα πολύ πιο ουσιαστικά: η αναζήτηση ενός δυναμικού μοντέρνου σινεμά, η γνωριμία με δημιουργούς, τάσεις και ιδέες, η ανακάλυψη ταινιών που δε λειτουργούν καταπραϋντικά, αλλά αφυπνίζουν, η απόλυτη πίστη ότι ο κινηματογράφος μπορεί να κάνει τον κόσμο καλύτερο, είναι μερικά από αυτά.

Το κοινό των σινεφίλ δεν ήταν, όπως και στα περισσότερα μέρη του κόσμου, εξοικειωμένο με το είδος του Ντοκιμαντέρ. Ποια ήταν η συμβολή του Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης και πόσο αυτή η εικόνα έχει αλλάξει;

Νομίζω ότι συμβολή του Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ υπήρξε καθοριστική για ν' αλλάξει όχι μόνο η εικόνα που είχαν οι σινεφίλ για το είδος, αλλά και οι ίδιοι οι άνθρωποι του χώρου. Τα βήματα ασφαλώς ήταν σταδιακά, η δυναμική των ταινιών τεκμηρίωσης είχε ήδη διαφανεί μέσα από την προβολή τους στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου, όμως η δημιουργία του Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ ήταν αν θέλετε η σπίθα που δημιούργησε μια αληθινή έκρηξη. Μέσα από το Φεστιβάλ το κοινό ανακάλυψε την τεράστια ποικιλία του είδους, οι δημοσιογράφοι δημιουργούς που μέχρι σήμερα ήταν άγνωστοι στην πατρίδα μας και οι Έλληνες ντοκιμαντερίστες «συνομίλησαν» με συναδέλφους τους απ' ολόκληρο τον κόσμο. Δε νομίζω ότι θ' ακουστώ υπερβολικά αν πω ότι το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ όχι μόνο δημιούργησε ένα ευρύ κοινό για τις ταινίες τεκμηρίωσης στη χώρα μας, αλλά βοήθησε και το ελληνικό ντοκιμαντέρ να ωριμάσει.

Υπάρχουν στιγμές που ξεχωρίσατε ιδιαίτερα στη φετινή διοργάνωση;

Η εξαιρετική υποδοχή του κοινού στην ταινία της Μπάρμπαρα Κοπλ *Dixie Chicks: Σκάστε και τραγουδίστε* αποτελεί αναμφίβολα μια από τις πιο συγκινητικές, όπως και η βράβευση της εξαιρετικής αυτής δημιουργού που αποτελεί

μια από τις σημαντικότερες δημιουργικές φωνές στην σύγχρονη Αμερική. Δε θα μπορούσα να μην αναφέρω την γνωριμία μου με ανθρώπους σαν την Τζούλια Ράιχαρτ και τον Στίβεν Μπόγκναρ αλλά και δεκάδες ακόμη στιγμιότυπα, εικόνες από ταινίες, λόγια ανθρώπων, τα βλέμματα των θεατών, χαμόγελα και συγκινήσεις. Όλα αυτά και πολλά ακόμη αποτελούν για μένα σπάνιες στιγμές, στιγμές που μου θυμίζουν ξανά τους λόγους που το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης καθώς και το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ, αποτελούν πολύτιμες εμπειρίες.

Πως βλέπετε το μέλλον του Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ;

Είναι πια σαφές ότι το Φεστιβάλ έχει καθιερωθεί στη συνείδηση όλων ως μια εκδήλωση κύρους κι έχει αναγνωρισθεί παγκοσμίως ως μια σημαντική στιγμή στην επίσημη διαδρομή του σινεμά τεκμηρίωσης. Η δυναμική του από την πρώτη διοργάνωση μέχρι σήμερα είναι σταθερά ανοδική και νομίζω ότι θα παραμείνει τέτοια, καθώς η νοοτροπία όλων μας στο Φεστιβάλ δεν είναι να επαναπαυόμαστε με τις επιτυχίες, αλλά να τις χρησιμοποιούμε σαν εφαλτήριο για καινούριες.

Τι άλλο μας επιφυλάσσει ο χρόνος που απομένει μέχρι το Νοέμβριο;

Δεκάδες εκδηλώσεις, ξεκινώντας από το Φεστιβάλ Γαλλόφωνου Κινηματογράφου που μόλις ξεκίνησε και το οποίο συνδιοργανώνουμε με το Γαλλικό Ινστιτούτο, έως μια πλούσια γκάμα εκδηλώσεων, μια σειρά από αφιερώματα σε δημιουργούς, αλλά και θεματικά αφιερώματα. Αναφέρω ενδεικτικά το αφιέρωμα στο φωτογραφικό πρακτορείο Magnum που συνδιοργανώσαμε με το Φεστιβάλ Βερολίνου, το αφιέρωμα στο «Ανοίκειο» με θέμα την ψυχανάλυση στον κινηματογράφο, το 2ο Φεστιβάλ Σπουδαστικών και Νεανικών Ταινιών CRASHFEST, το Φεστιβάλ VideoDance2007, το 9ο Πανόραμα Ομοφυλοφιλικών ταινιών, το αφιέρωμα στο Σκανδιναβικό κινηματογράφο, αλλά και αφιερώματα σε σκηνοθέτες όπως ο Κάρολ Ριντ, ο Πίτερ Γουάιτχεντ, ή ο Χαγιάο Μιγιαζάκι.

ΜΠΑΡΜΠΑΡΑ ΚΟΠΛ

TELLING STORIES

5

ΑΠΛΗ, ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΣΕ ΣΥΝΕΧΗ ΕΓΡΗΓΟΡΣΗ, Η ΜΠΑΡΜΠΑΡΑ ΚΟΠΛ ΟΥΤΕ ΝΙΩΘΕΙ, ΟΥΤΕ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ. ΚΡΑΤΩΝΤΑΣ ΑΝΟΙΧΤΟ ΜΥΑΛΟ, ΜΕ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΙΔΕΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΗΡΕΑΣΤΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΗ ΦΘΟΡΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ, ΜΟΙΑΖΕΙ ΠΑΝΤΑ ΕΤΟΙΜΗ ΝΑ ΠΕΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙ' ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ, ΧΑΡΙΣ ΣΤΟ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΤΑΛΕΝΤΟ ΣΤΗΝ ΑΦΗΓΗΣΗ, ΔΙΑΤΗΡΩΝΤΑΣ ΜΙΑ ΣΠΑΝΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΞΙΟΘΑΥΜΑΣΤΗ ΨΥΧΡΑΙΜΙΑ.

Πώς ασχοληθήκατε με το ντοκιμαντέρ;

Στα τέλη της δεκαετίας του '60 κι ενώ σπούδαζα Κλινική Ψυχολογία στη Βοστώνη, έπρεπε να δουλέψω για 6 μήνες, για την πρακτική μου, σ' ένα ψυχιατρείο. Οι ασθενείς και οι καταστάσεις με συγκλόνισαν. Αναρωτήθηκα γιατί να μην μπορούν κι άλλοι άνθρωποι να γνωρίσουν αυτή την εμπειρία που βίωνα. Έτσι, αντί να γράψω μια εργασία αποφάσισα να γυρίσω ένα super 8mm φιλάκι, ώστε οι συμφοιτητές μου να μπορέσουν να μάθουν για τους ασθενείς και το ίδρυμα. Αυτή ήταν η αρχή. Τότε ήταν που αποφάσισα ότι αυτό ακριβώς ήθελα να κάνω. Ειλικρινά, μέχρι τότε ήθελα να γίνω ψυχολόγος. Ήμουν πολιτικοποιημένη, διαδύλωνα, ήμουν πολύ νέα για να είμαι κατασταλαγμένη. Τ' άφησα όλα και πήγα στη Νέα Υόρκη για να δουλέψω κοντά στους αδελφούς Άλμπερτ και Ντέιβιντ Μέιζελς τον καιρό που γύριζαν το «Gimme Shelter». Εργάστηκα μαζί τους σαν παιδί για όλες τις δουλειές, έκανα οτιδήποτε χωρίς να πληρώνομαι και μάθαινα έτσι τα πάντα για τα μυστικά του ντοκιμαντέρ και του direct cinema. Τότε ήταν που κάποια που δούλευε μαζί τους με προσκάλεσε να συμμετέχω σε μια συλλογική δουλειά που αφορούσε στο Βιετνάμ. Έτσι γυρίσαμε το «Winter Soldiers». Θα μπορούσε να πει κανείς ότι είμαι αυτοδίδακτη, αλλά τελικά «μαθήτευσα» δίπλα σε ανθρώπους που ήξεραν τι έκαναν κι έμαθα ν' αποτελώ μέρος μιας συλλογικής συνεργασίας για την πραγμάτωση μιας δουλειάς.

Πρόσφατα κάνατε την πρώτη σας ταινία μυθοπλασίας, το «Ηανος». Ποιες ήταν οι δυσκολίες που αντιμετωπίσατε στο πέραςμα από το είδος του ντοκιμαντέρ όπου κινηματογραφούσατε αληθινούς ανθρώπους, στη μυθοπλασία όπου καθοδηγείτε την πλοκή και τους ήρωές της;

Ήταν μια ολότελα δικιά μου ιδέα σε δικό μου σενάριο και μ' άρεσε πολύ που το έκανα. Δε συνάντησα ιδιαίτερες δυσκολίες. Αλλωστε είχα ήδη την εμπειρία των τηλεοπτικών ΟΖ και Homicide. Αντιμετωπίζω με τον ίδιο τρόπο την αφήγηση στο ντοκιμαντέρ και τη μυθοπλασία επιμένοντας στην άμεση σκηνοθεσία που ξέρω καλά από το ντοκιμαντέρ. Η διαδικασία είναι η ίδια κι επιπροσθέτως οι συνθήκες εργασίας είναι καλύτερες: μεγαλύτερο μπάζετ, συνεργείο, πλατό, βοηθοί και άμεση πρόσβαση σε ότι χρειάζεσαι... σα μια τεράστια καλολαδωμένη μηχανή. Χώρια που δεν κινδυνεύεις να σε πυροβολήσει κανείς (γέλια).

Ποια δουλειά σας είναι η πιο αγαπημένη σας, για την οποία αισθάνεστε περήφανα;

Αναμφισβήτητα το «Harlan County». Τότε κατάλαβα τι σημαίνει να ζεις και να πεθαίνεις, έγινα μάρτυρας «άγριων» καταστάσεων, εμπλέχτηκα συναισθηματικά κι έγινα φίλη με πολλούς ανθρώπους, με μερικούς από τους οποίους κρατώ ακόμα επαφή. Θυμάμαι όταν

το υπέβαλλα στην επιτροπή για να συμπεριληφθεί στο πρόγραμμά του Φεστιβάλ της Νέας Υόρκης, δεν ήθελαν καν να το δουν γιατί δεν είχε γίνει ακόμα το τελικό μοντάζ, ήταν ημιτελές κι αυτό ήταν εκτός κανονισμών. Επέμεινα και τελικά το είδαν. Όταν επέστρεψα για να πάρω την κόπια, υπήρχε ένα πλήθος έξω από την αίθουσα κι εγώ νόμιζα πως το είχαν μισήσει και το θεώρησαν τεχνικά απαράδεκτο. Αλλά ήταν όλοι ενθουσιασμένοι... και κατά τη διάρκεια της προβολής δε βγήκε κανείς, ούτε καν για να πάει στην τουαλέτα...Και το δέχτηκαν.

Όταν ασχολείστε με τόσο ευαίσθητα ζητήματα που αφορούν ανθρώπους σε κρίση, υπάρχει κάποιος μηχανισμός που ενεργοποιείτε ώστε να παραμένετε αντικειμενική;

Όχι, είμαι μια συναισθηματική «ανόνη». Πάντα εμπλέκομαι συναισθηματικά με το αντικείμενο μου και παίρνω θέση. Μ' αυτή την έννοια δε μπορώ να κρατηθώ αποστασιοποιημένη και αυστηρά αντικειμενική. Και δεν νομίζω ότι κανένας μπορεί. Χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι δεν αφήνω όλες τις φωνές ν' ακουστούν. Για μένα είναι πολύ ενδιαφέρον να ακούγονται οι αντίθετες με τις δικές μου απόψεις, ώστε να καταφέρω να σκιαγραφήσω τους χαρακτήρες με τους οποίους διαφωνώ κάθετα.

ΚΑΤΑΛΑΒΑ ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΝΑ ΖΕΙΣ ΚΑΙ ΝΑ ΠΕΘΑΙΝΕΙΣ, ΕΓΙΝΑ ΜΑΡΤΥΡΑΣ «ΑΓΡΙΩΝ» ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ, ΕΓΙΝΑ ΦΙΛΗ ΜΕ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Ποιες είναι οι μεγαλύτερες προσδοκίες σας για τον κόσμο, αλλά και σε προσωπικό επίπεδο στη δουλειά σας;

Είμαι αισιόδοξος άνθρωπος. Εύχομαι να καταφέρουμε να βρούμε τρόπους κατανόησης μεταξύ μας και όλοι ενωμένοι να ξεπεράσουμε όλες αυτές τις δύσκολες καταστάσεις, τη φρίκη, τον τρόμο, τους πολέμους που μαίνονται, τις αδικίες... Ως σκηνοθέτης και μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Αμερικανικού Κινηματογραφικού Ινστιτούτου θέλω να βοηθήσω όσο πιο πολλά νέα παιδιά μπορώ να υλοποιήσουν τις ιδέες τους και να πουν τις ιστορίες τους. Με την ψηφιακή επανάσταση είναι πλέον πιο απλό για πολλούς να ασχοληθούν με το σινεμά και θα ήθελα να φέρω στο «φως» όσο πιο πολλούς υποσχόμενους νέους γίνεται.

Εκεί που το δημοσιογραφικό δαιμόνιο διασταυρώνεται με τη σκηνοθετική ευαισθησία, συναντά κανείς τον Τζον Άλπερτ. Ένας πολυβραβευμένος δημοσιογράφος, σκηνοθέτης και παραγωγός, ο Άλπερτ έχει μείνει γνωστός για τα ιστορικά και αποκλειστικά ρεπορτάζ του από τα πιο «καυτά» ειδησεογραφικά σημεία του πλανήτη, αλλά και για σπάνιες, αποκλειστικές συνεντεύξεις, όπως εκείνη με τον Φιντέλ Κάστρο κατά την επίσκεψή του στα Ηνωμένα Έθνη, αλλά και με τον Σαντάμ Χουσεΐν, μετά τον πόλεμο του Κόλπου.

«Έχω μια εσωτερική ώθηση που με σπρώχνει κοντά σε σημαντικά γεγονότα», λέει, σχεδόν ταπεινά, ο ίδιος. Αυτή η διαισθητική του ικανότητα ευθύνεται για τις αμέτρητες πρωτιές που έχει κατακτύσει: ήταν ο πρώτος Αμερικανός τηλεοπτικός ρεπόρτερ που πήγε στην Καμπότζη μετά τον πόλεμο του Βιετνάμ. Κατά την κρίση με τους όμπρους στο Ιράν (1979-1981), ο Άλπερτ έδωσε στο NBC πολυάριθμα αποκλειστικά ρεπορτάζ.

02

01. BAGHDAD E.R.

02. THE LAST COWBOY

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΤΣΑΙΝΑΤΑΟΥΝ ΣΤΟ ΒΙΕΤΝΑΜ, ΤΟ ΙΡΑΚ, ΤΗ ΡΩΣΙΑ. ΑΠΟ ΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΩΝ ΑΝΕΡΓΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΝ ΦΙΝΤΕΛ ΚΑΣΤΡΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΑΝΤΑΜ ΧΟΥΣΕΪΝ. Ο ΤΖΟΝ ΑΛΠΕΡΤ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΣΤΗΣ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΑΠΙΞΕΙ ΚΥΡΙΟΛΕΚΤΙΚΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΚΙ ΕΣΕΙΣ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ.

01

ΖΩΝΤΑΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΖΟΝ ΑΛΠΕΡΤ

Τα ρεπορτάζ του από τις Φιλιππίνες παρείχαν ατράνταχτες αποδείξεις για τη διαφθορά του Μάρκος. Από τη Σοβιετική Ένωση, ο Άλπερτ γύρισε στην Αμερική με μερικές από τις πρώτες ειδήσεις για τη Γκλάσνοστ και την Περестρόικα. Ήταν στην Κίνα κατά τα αιματηρά επεισόδια στην πλατεία Τιεν - Αν - Μεν. Επίσης κέρδισε πολλές τιμητικές διακρίσεις για τις ανταποκρίσεις του από την Αγκόλα και την Κορέα. Η λίστα είναι ατελείωτη, συμπεριλαμβάνοντας και αμέτρητα ρεπορτάζ από το εσωτερικό της Αμερικής, και συνεχίζει να εμπλουτίζεται σταθερά.

Παράλληλα με τη δημοσιογραφική του ιδιότητα, ο Άλπερτ συμμετέχει ενεργά στη δραστηριοποίηση των συμπολιτών του μέσω της μη - κερδοσκοπικής εταιρείας Downtown Community Television Centre (DCTV), ένα από τα πρώτα κέντρα κοινοτικής δράσης στην Αμερική, την οποία ίδρυσε, μαζί με τη γυναίκα του, Κέικο Τσούντο το 1972. Η DCTV παρέχει εκπαίδευση και τεχνική κατάρτιση σε εναλλακτικές, χαμηλού κόστους παραγωγές ηλεκτρονικών μέσων, αλλά και προγράμματα για μειονότητες ή για μη προνομιούχους νέους.

ΔΕΙΤΕ

1. Life of Crime 2. Ο Τζον Άλπερτ επιστρέφει στην πόλη Νιούαρκ για να συναντήσει δυο μικρο-εγκληματίες, οι οποίοι έχουν μόλις αποφυλακισθεί και αναζητούν ξανά την επαφή με τα ναρκωτικά, αλλά ταυτόχρονα και εργασία και ηρεμία.

2. Baghdad E.R. Ο Τζον Άλπερτ πέρασε δυο μήνες μαζί με τους γιατρούς και τους ασθενείς της 8ης Μονάδας Νοσοκομειακής Υποστήριξης στο Ιράκ το 2005, καταγράφοντας τη φρίκη του πολέμου. Ο ίδιος είχε πει χαρακτηριστικά: «Προσπαθείς να εσιτιάσεις στη δουλειά σου και να φροντίσεις να καταγράψεις τα πάντα σωστά, αλλά πρέπει να είσαι φτιαγμένος από τσιμέντο για να μην επηρεαστείς όταν βλέπεις να κόβουν το χέρι κάποιου λες και είναι κλαδί σε δέντρο».

3. The Last Cowboy. Το αποτέλεσμα 24 χρόνων γυρισμάτων στη Νότια Ντακότα, αυτό το ντοκιμαντέρ ακολουθεί τον καουμπόι Βερν Σέιγκερ, καθώς προσπαθεί να σώσει τη φάρμα του.

4. Papa. Το πορτρέτο του 80χρονου τότε πατέρα του Τζον Άλπερτ, Μπομπ, ο οποίος, παλεύει με μια σπάνια νευρολογική ασθένεια. «Έκανα αυτήν την ταινία γιατί ο πατέρας μου είναι ο μεγαλύτερος ήρωάς μου», λέει ο ίδιος ο Άλπερτ.

5. Hard Metals Disease. Μετά από τέσσερα χρόνια έρευνας, ο Άλπερτ παρουσιάζει συνεντεύξεις με εργάτες, οι οποίοι αρρώστησαν ή έμειναν ανάπηροι λόγω της συνεχούς εισπνοής σκόνης κοβαλτίου στα εργοστάσια της εταιρείας Valentine Corporation, επιρρίπτοντας την ευθύνη στο νόμο και την πολιτική.

6. Latin Kings. Μια ματιά στο σκοτεινό κόσμο του Αντόνιο «King Tone» Φερνάντεζ και της συμμορίας του, Latin Kings, οι οποίοι υπερασπίζονται τα δικαιώματα των λατινοαμερικάνων πολιτών στη Νέα Υόρκη. «Δεν ήξερα αν ο King Tone πίστευε πως μπορούσε να κρατήσει κρυφές τις πιο ειδικές δραστηριότητές του. Είχε καταφέρει να το κάνει με άλλους δημοσιογράφους, οι οποίοι όμως δεν τον είχαν ακολουθήσει για τόσο καιρό όσο εμείς. Νομίζω ότι προς το τέλος, όταν όλα κατέρρεαν, συνειδητοποίησε πως η ταινία δεν εξελισσόταν με τον τρόπο που θα ήθελε».

Ανάμεσα στις τιμητικές διακρίσεις που έχει κερδίσει, του έχει απονεμηθεί 11 συνολικά φορές το βραβείο Emmy για Καλύτερο Πρόγραμμα Ειδήσεων και Ντοκιμαντέρ και μία φορά το βραβείο Emmy για Καλύτερο Αθλητικό Ντοκιμαντέρ. Παρ' όλο που θεωρείται ως ένας από τους πιο σεβαστούς ρεπόρτερ της χώρας του, ο Άλπερτ διατηρεί παράλληλα μια παιχνιδιάρικη αίσθηση του χιούμορ, ακόμα και στο βιογραφικό του, όπου δηλώνει πως του αρέσουν το χόκεϊ και τα σκυλιά, ενώ σιχαίνεται την κακή μπίρα και την επίσημη ενδυμασία!

6

ΤΖΟΝ ΑΛΠΕΡΤ

«ΝΑ ΛΕΣ ΠΑΝΤΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ»

Χρησιμοποιείς μια αποστασιοποιημένη αλλά αποτελεσματική οπτική προσέγγιση των θεμάτων σου (η λεγόμενη τεχνική fly-on-the-wall / μύγα στον τοίχο), που επιτρέπει στο θεατή να διαμορφώσει τη δική του άποψη. Αυτή η τεχνική προέρχεται από μια συνειδητή επιλογή;

Ναι. Μας αρέσει να δουλεύουμε μ' αυτή τη ρεαλιστική προσέγγιση της αλήθειας, χωρίς αφήγηση και χωρίς ορατό ρεπόρτερ. Αλλά δεν υπάρχουν κανόνες. Μερικές φορές εγώ ο ίδιος, ευρισκόμενος πίσω από την κάμερα, επεμβαίνω ενεργά στο αντικείμενο της κινηματογράφησης, ειδικά όταν γυρίζω σύντομα ρεπορτάζ ή ντοκιμαντέρ.

Σχετικά με το πρόσφατο ντοκιμαντέρ «Baghdad ER». Η ταινία προήλθε από το υλικό που συγκεντρώσατε κατά τη διάρκεια του ταξιδιού σου στη Βαγδάτη, ή είχατε μια συγκεκριμένη ιδέα για το τι θα κάνατε πριν πας εκεί;

Η αρχική ιδέα ήταν να κάνουμε μια εγκυκλοπαιδικής φύσης ταινία γύρω από τη στρατιωτική ιατρική. Θα περιλάμβανε είκοσι διαφορετικούς τόπους – πληρώματα ασθενοφόρων, ιατρικά κονβόι, νοσοκομεία σε πεδία μαχών κ.α. Αλλά η πρώτη μας στάση ήταν το νοσοκομείο της Βαγδάτης και καθώς τα ελικόπτερα προσγειώνονταν αφήνοντας το φορτίο τους από πληγωμένους ή ετοιμοθάνατους στρατιώτες, συνειδητοποιήσαμε ότι ουσιαστικά έφερναν τον όποιο ηρωισμό και τη φρίκη του πολέμου μπροστά στις κάμερες μας. Υποτίθεται ότι θα παραμείναμε εκεί για 3 μέρες. Αλλά ζητήσαμε από το στρατό να μείνουμε περισσότερο. Τελικά μείναμε δυο μήνες.

Τι ελπίζεις ότι προσλαμβάνουν οι θεατές από τη δουλειά σου;

Ελπίζω οι άνθρωποι να μάθουν κάτι, αλλά θέλω κιόλας να «ψυχαγωγηθούν» με την έννοια ότι η ταινία δεν πρέπει να γίνεται βαρετή. Πρέπει πρώτα το στυλ και το περιεχόμενο να «επιτίθεται» στο θεατή. Τότε μόνο το ντοκιμαντέρ ή το ρεπορτάζ μπορεί ν' αλλάξει και να διαμορφώσει το κοινό.

Ποιες ήταν οι συνθήκες που οδήγησαν την ίδρυση του Downtown Community Television Centre (DCTV);

Η κοινότητά μας (το Πορτ Τζέστερ της Νέας Υόρκης), στις αρχές της δεκαετίας του '70 είχε πολλά προβλήματα – φτωχά σχολεία, τριτοκοσμική νοσοκομειακή περίθαλψη, ανεπαρκή στέγαση. Ανακαλύψαμε, σχεδόν αναπάντεχα, ότι μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε τα media για να καλύτερέψουμε αυτές τις συνθήκες. Μέχρι εκείνη τη χρονική στιγμή, όλες μας οι προσπάθειες για βελτίωση των συνθηκών είχαν αποτύχει. Ήμασταν μόνο δυο

άνθρωποι (εγώ και η γυναίκα μου, Keiko Tsuno) με μια κάμερα και πιστέψαμε ότι αν μπορούσαμε να μοιραστούμε τον εξοπλισμό μας με άλλους, αν μπορούσαμε να διδάξουμε άλλους ανθρώπους να κάνουν ό,τι κάναμε εμείς, αυτό θα μπορούσε να βελτιώσει τον κόσμο μας γρηγορότερα και πιο αποτελεσματικά. Έτσι ξεκινήσαμε την DCTV.

Έχεις τιμηθεί, μεταξύ άλλων βραβείων, και με 15 EMMY. Πώς νιώθεις για τις βραβεύσεις σου; Νομίζεις ότι η φήμη επηρέασε τον τρόπο που προσεγγίζεις τα θέματά σου;

Ως ανεξάρτητος - έστω πολυβραβευμένος ανεξάρτητος - ξεκινάς συνεχώς από το μηδέν, δεν υπάρχουν δικλίδες ασφαλείας. Είμαι περήφανος και σίγουρος για τη δουλειά μου, αλλά όχι εξαιτίας κάποιου αγαματιδίου. Απλώς γιατί βλέπω ότι το έργο μου έχει βοηθήσει πολύ κόσμο. Για όσα βραβεία έχω πάρει, άλλες τόσες γροθιές στα μούτρα έχω φάει. Δε νιώθω ότι είμαι «μεγάλο κεφάλι» ή ότι είμαι καλύτερος από τον καθένα ή διάσημος. Απλώς κάνω τη δουλειά μου και μ' αρέσει αυτό που κάνω.

Πήρες συνέντευξη από το Φιντέλ Κάστρο αρκετές φορές στο παρελθόν κι έχεις ασχοληθεί πολύ με την Κούβα. Ποια πιστεύεις ότι θα είναι η πορεία της χώρας μετά το θάνατό του;

Δεν μπορώ να κάνω καμιά πρόβλεψη. Προγραμματίσαμε να πάρουμε συνέντευξη από τον Κάστρο τον περασμένο Αύγουστο, αλλά όταν αρρώστησε, η συνέντευξη αναβλήθηκε. Πήγαμε στην Κούβα το Δεκέμβρη και η χώρα έδειχνε να λειτουργεί φυσιολογικά με τον παραδοσιακό της τρόπο.

ΠΟΥΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟΣ, ΜΑΧΟΜΕΝΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ, ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΜΙΑΣ ΣΕΙΡΑΣ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΩΝ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΚΑΙ ΣΥΝΙΔΡΥΤΗΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΗΜΗΣ DOWNTOWN COMMUNITY TELEVISION CENTRE (DCTV), ΠΟΥ Ο ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΡΟΛΟΣ ΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΑ, Ο ΤΖΟΝ ΑΛΠΕΡΤ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΑΚΟΥΡΑΣΤΟΣ ΝΑ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΕΠΑΝΑΦΕΡΟΝΤΑΣ ΜΝΗΜΕΣ ΚΑΙ ΑΦΥΠΝΙΖΟΝΤΑΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ. ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΜΑΣ, ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟ ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΦΕΣΤΙΒΑΛΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ MASTERCLASS ΜΕ ΤΙΤΛΟ «ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ». ΤΙΜΗ ΜΑΣ.

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΔΙΔΑΞΟΥΜΕ ΑΛΛΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ Ο,ΤΙ ΚΙ ΕΜΕΙΣ, ΝΑ ΒΕΛΤΙΩΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Πώς νομίζεις ότι θα είναι ο κόσμος μας δέκα χρόνια από τώρα;

Το πιθανότερο είναι σαν ιδωμένος από διπλά γυαλιά (μυωπίας και υπερμετρωπίας με διαιρεμένους φακούς), καθώς η δουλειά μου με την κάμερα γίνεται όλο και πιο διεισδυτική κι επικίνδυνη με την ηλικία. Με τη δουλειά που κάνω πρέπει πραγματικά να προετοιμάζομαι για το γεγονός ότι δε θα βρίσκομαι σ' αυτό τον κόσμο σε 10 χρόνια. Εκείνο που προσπαθώ είναι να «χτίσω» μια ομάδα και να ενισχύσω το κέντρο μας (DCTV), ώστε να μπορεί να συνεχιστεί και να προοδεύσει η δουλειά μας.

Ποιες είναι οι αξίες που διαμορφώνουν τον προσωπικό σου κώδικα στη δουλειά και στη ζωή;

Να λες πάντα την αλήθεια. Να προσπαθείς να βοηθάς τον κόσμο.

ΠΑΡΟΝΤΕΣ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ ΖΗΤΗΣΕ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΠΟΥ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ ΣΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΦΕΤΙΝΗΣ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΜΙΑ ΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑ ΤΟΥΣ. ΟΙ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΟΣΩΝ ΑΠΑΝΤΗΣΑΝ ΠΑΡΑΤΙΘΕΝΤΑΙ ΕΔΩ.

[01] Γιώργος Αυγερόπουλος: «Οι Μούσες της Χουτσιτάν»

Ένα από τα πιο όμορφα ντοκιμαντέρ που έχουμε δημιουργήσει. Το πιο χαρούμενο - άλλωστε ο κόσμος μας δεν είναι μόνο σκοτεινός. Το πιο προκλητικό. Τόσο ως προς το θέμα το οποίο πραγματεύεται - θέμα ταμπού όχι μόνο για την ελληνική αλλά για πολλές κοινωνίες του κόσμου η ελεύθερη ερωτική βούληση - όσο και για μας τους ίδιους (είναι το πρώτο ντοκιμαντέρ μας χωρίς αφήγηση). Το αποτέλεσμα είναι μια ταινία 72' για την οποία γράψαμε πρωτότυπη μουσική.

Παρακολουθούμε μια κοινότητα Ινδιάνων Ζαποτέκων οι οποίοι προσεγγίζουν την ομοφυλοφιλία διαφορετικά. Στην Χουτσιτάν, γκέι και τρανσέξουαλ είναι απολύτως αποδεκτοί: ο Άντι ο νοσοκόμος πριν πάει στο νοσοκομείο το πρωί βάζει τις βλεφαρίδες και το μακιγιάζ του, η τρανς Μαρσέλα, οικιακή βοηθός σε σπίτι, δεν έχει ποτέ αντιμετωπίσει την απόρριψη από τους εργοδότες της, ο Έλι ο δάσκαλος ρωτάει τα παιδιά τι σημαίνει ομοφυλόφιλος κι αν θα πρέπει να τους σεβόμαστε (αν κάτι τέτοιο γινόταν στην Ελλάδα, την επόμενη θα συνεδρίαζε ο σύλλογος γονέων και κηδεμόνων). Ο λόγος που συμβαίνει αυτό; Μεταξύ άλλων η ανοχή, βασικό στοιχείο της ινδιάνικης κουλτούρας, ανώτερη αξία της ανθρωπότητας. Το να μπορείς να καταλαβαίνεις και να δέχεσαι το συνάνθρωπο έτσι όπως είναι.

[02] Εύα Στεφανή: «Τι ώρα είναι;»

Είναι η ιστορία δυο φίλων, του Χρήστου και του Ηλία. Τους βλέπουμε να συζητούν, να τρώνε, να συγυρίζουν το σπίτι τους, τους βλέπουμε μαζί, χώρια, και πάλι μαζί. Πρόκειται για δυο φίλους που ζουν σ' ένα κόσμο ανάποδο όπου η κόκα-κόλα είναι κρασί, το σέλινο δεν είναι σέλινο, όπου η φαντασία τρέφει την πραγματικότητα και ο χρόνος κυλά διαφορετικά... Η ταινία γυρίστηκε στο Μεταξουργείο στη διάρκεια τεσσάρων χρόνων.

[03] Ηλίας Ιωσηφίδης: «Η πολιτεία των πουλιών»

«Η Πολιτεία των Πουλιών» είναι μια οικολογική ταινία που αναφέρεται στο οικοσύστημα της λίμνης Κερκίνης. Οι αυθαίρετες παρεμβάσεις του ανθρώπου, όπως η χρήση της λίμνης αποκλειστικά ως ταμιευτήρα νερού, έχουν καταστρέψει το παραλίμνιο δάσος που αποτελεί τόπο κατοικίας και αναπαραγωγής σπάνιων πουλιών. Στην ταινία προβάλλεται επιτακτικά το αναφαίρετο δικαίωμα των πουλιών για ζωή και αποκαλύπτονται τα τελευταία επεισόδια ενός δράματος που συντελείται εδώ και χρόνια. Πιστεύω πως το ντοκιμαντέρ διατηρεί το προνόμιο να παραμένει η τέχνη της πιο γνήσιας έκφρασης της ζωής. Αντλεί τη δύναμή του από την ίδια την πραγματικότητα, που είναι άκρως εντυπωσιακή, συγκλονιστική και γεμάτη ποίηση. Αν κι έχω δουλέψει σε πολλές ταινίες μυθοπλασίας και σε σειρές τηλεοπτικών προγραμμάτων με διάφορες ειδικότητες, εκείνο που με κέρδισε τελικά ως σκηνοθέτη είναι το ντοκιμαντέρ. Πιστεύω πως το ντοκιμαντέρ δε στερεί στον καλλιτέχνη τη δυνατότητα να χειρίζεται τους σύγχρονους κανόνες αφήγησης και γραφής του οπτικοακουστικού λόγου. Παλιότερα οι σκηνοθέτες έβλεπαν το ντοκιμαντέρ ως πάρεργο, «φτωχό συγγενή». Σήμερα όλο και περισσότεροι νέοι προτιμούν να εκφράσουν την προβληματική τους μέσα από αυτό. Ο κόσμος, από την άλλη, το ανακαλύπτει κι αποκτά μέρα τη μέρα όλο και πιο φανατικούς θεατές.

[04] Άννα Κεσίσογλου: «Κουπατίτι – Λευκός άνθρωπος μέσα σε βαθιά τρύπα»

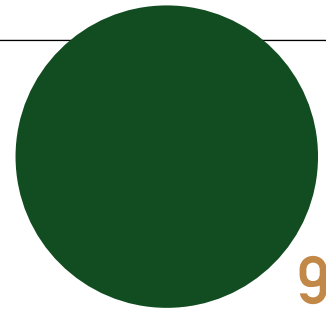
Με ενδιαφέρουν οι ελληνικές κοινότητες. Οι Έλληνες. Μου αρέσουν τα μακρινά ταξίδια... Στην ταινία μου υπάρχει ίση συμμετοχή, δική μου ως κατασκευαστή, και των Ελλήνων του «Κουπατίτι» που παρουσιάζω. Δεν αντιμετωπίζω δυσκολίες. Η ταινία «Κουπατίτι» είχε μια καλή τύχη από την αρχή.

Δεν γνωρίζω καλά το διεθνή κινηματογραφικό χάρτη, ώστε να έχω γνώμη για τη θέση του ελληνικού ντοκιμαντέρ. Πιστεύω ότι γενικά το ντοκιμαντέρ σε σχέση με άλλες τέχνες, εικαστικά, ποίηση, λογοτεχνία, κλπ, είναι ακόμα στην αρχή.

[05] Θανάσης Παπακώστας: «Στα κέρατα του ταύρου»

Ο Θανάσης Παπακωνσταντίνου, η Μάρθα Φριτζήλα, οι «Λαϊκεδέλικα». Μια παρέα από τις δυνατότερες της ελληνικής σκηνής. Δύο χρόνια εκρηκτικές συναυλίες, κι ο Θανάσης Παπακώστας, σαν από αστείο κι απ' αγάπη, με μια «χειροποίητη» παραγωγή, καταγράφει την ιστορία αυτή.

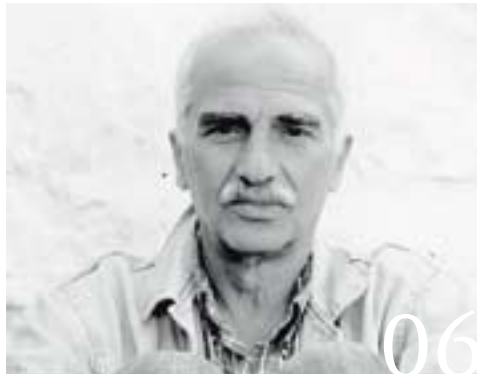
«Ένα - Ντίνου μας χωρίζει», διαπιστώνουν με γέλιο για τα ονόματά τους οι δυο δημιουργοί. Κι έρχεται το τραγούδι του Ντίνου, μήνυμ ενός χαμένου φίλου, να γίνει γέφυρα στη συνομιλία τους. «Έχω δει ένα πρόσωπο, που 'χει χίλιες όψεις, κι ένα που 'χε μόνο μια, σαν να 'ταν σε καλούπι». Η μουσική και τα τραγούδια είναι αφορμή και οδηγός μαζί, σ' ένα ταξίδι χωρίς τέλος κι αρχή. Οι εικόνες και οι συνειρμοί υφαίνουν μια σπείρα, γι' αυτό και η ταινία αρχίζει και τελειώνει με την ίδια σκηνή σε διαφορετικό χροχρόνο. Στην κάμερα σώζονται στιγμές από καλοκαίρια και χειμώνες στο θέατρο Βράχων, στο θέατρο Χώρα, στο Δοχό Λάρισσας, στο Λυκαβηττό. Η ζωή μιας μπάντας, στη σκηνή και τα παρασκήνια. Ένα σύνολο, κάτι παραπάνω από το άθροισμα των επιμέρους μελών. Μια παρέα μουσικών, που έκανε με τα γούστα της να σαλέψουν τα μέσα μας. Ο Θανάσης Παπακώστας φτιάχνει μια ταινία προσωπική, που όμως ελπίζει να κάνει πολλούς να βρουν και το δικό τους «ήμουν κι εγώ εκεί...». Ένα ταξίδι μ' ανθρώπους, μέσα από τα τραγούδια του Θανάση Παπακωνσταντίνου. «Στο άπειρο πορεύομαι... απ' το άπειρο ξεκίνησα...».

9

[06] Σταύρος Καπλανίδης: “Play it again, Χρήστο»

Ποιά αφορμή ενέπνευσε τη δημιουργία αυτού του φιλμ; Η ελεύθερη σκέψη του Χρήστου Βακαλόπουλου. Δηλαδή αυτό που η γενιά του στέρπησε στον εαυτό της. Υπάρχουν πολλοί που θα ντρέπονταν σήμερα να τον κοιτάζουν στα μάτια... Η ιδέα προέκυψε ένα απομεσήμερο με ψιλόβροχο, το ψιλόβροχο του Γ. Ιωάννου, συζητώντας και πίνοντας εξαιρετικά κρασιά με δυο καλούς μου φίλους στο φεστιβάλ. Η ταινία είναι ένα προσκύνημα στους μύθους μιας χαμένης εποχής και μιας γενιάς που ενώ είχε τον κόσμο στα χέρια της, τον εγκατέλειψε, τον παρέδωσε και υποτάχθηκε σε ιδεοληψίες... Οι δυσκολίες που αντιμετώπισα ήταν κυρίως οικονομικές. Δεν ξέρω αν θα καταφέρω ποτέ να πληρώσω τα χρέη μου, να ανταποδώσω στους συνεργάτες μου... Ποιο είναι ο σκόλιό μου για την εγχώρια οπτικοακουστική παραγωγή; Υπάρχει μεγάλη σύγχυση στο ντοκιμαντέρ. Άλλο η δημοσιογραφία κι άλλο η κινηματογραφία. Με ρωτάτε ποια είναι η θέση του ελληνικού ντοκιμαντέρ στον διεθνή κινηματογραφικό χάρτη. Απαντώ: Σοβαρολογείτε; Το μόνο που θέλω να προσθέσω είναι αυτό που ακούγεται στο τέλος της ταινίας μου. Η ευχή του Χρήστου προς όλους «να ξεκινήσουν την πορεία προς μια αυτογνωσία».

[07] Νίκος Βεζυργιάννης: “ΣΤΟΝ ΙΣΤΟ ΤΗΣ ΑΡΑΧΝΗΣ – Γκουαντάναμο Εξπρές»

Η ταινία που παρουσιάζουμε στο Φεστιβάλ σε α' προβολή ξεκίνησε πριν 1 χρόνο (Μάρτιος 2006) στην Αθήνα. Έχει μορφή δημοσιογραφικής έρευνας με δραματοποιημένα στοιχεία (το 70% του υλικού βασίζεται σε έρευνα και παραγωγή δική μας, το υπόλοιπο προέρχεται από το αρχείο της ΕΡΤ, ενώ μέχρι και την τελευταία μέρα στο μοντάζ προσθέσαμε στοιχεία). Η έρευνα ακόμα συνεχίζεται... Τα γυρίσματα έγιναν σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Μιλάνο και Βρυξέλλες. Αποσπάσματα του ντοκιμαντέρ αυτού έχουν παρουσιαστεί στη σειρά “ΜΙΞΕΡ”. Βασιστήκαμε σε 3 θεματικούς άξονες. Δική μας έρευνα (Ελλάδα και Ευρώπη) με συνεντεύξεις και γυρίσματα σε τοποθεσί-

ες, άλλες επαφές (OFF THE RECORD), στην έρευνα της Διεθνούς Αμνηστίας και στις αποκαλύψεις των διεθνών ΜΜΕ. Το μεγαλύτερο πρόβλημα σε παραγωγές τέτοιου είδους είναι η χρήση του υλικού στο μοντάζ (ώστε να συγκινήσει τον θεατή, να τον ενημερώσει σωστά). Και τα λίγα χρήματα που διαθέτεις φυσικά, αλλά αυτό είναι πλέον καθεστώς. Πιστεύουμε ότι τέτοια θέματα έχουν χώρο στην ελληνική τηλεόραση, υπάρχει το κοινό για να τα παρακολουθήσει. Στην Ευρώπη ντοκιμαντέρ τέτοιου είδους αποτελούν μεγάλο μέρος του προγράμματος δημόσιων και ιδιωτικών τηλεοράσεων. Υπάρχει περισσότερη τόλμη σε άλλες χώρες (Βρετανία, Γαλλία, Ολλανδία, Δανία). Δεν πιστεύουμε ότι υπάρχουν αδιάφοροι τηλεθεατές. Αδιάφοροι διευθυντές προγραμμάτων ίσως... Για το ελληνικό ντοκιμαντέρ η διεθνής αγορά είναι μακριά ακόμα. Όλα συνδέονται με την σύγχρονη ελληνική παραγωγή σ' όλους τους τομείς. Δεν μπορείς να εξάγεις μόνο ντοκιμαντέρ όταν δεν εξάγεις κινηματογράφο, μουσική, εικαστικά, λογοτεχνία, αρχιτεκτονική κλπ. Χρειάζεται συλλογική και εθνική διαχείριση για να γίνεις γνωστός στο εξωτερικό.

[08] Δημήτρης Γεράρδης: «ΕΜΠΟΛΕΜΗ ΖΩΝΗ: Κόκκινος Κόσμος»

Η ταινία μας που προβάλλεται σε πρεμιέρα στο φετινό φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ γυρίστηκε στη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό τον περασμένο Δεκέμβριο και είναι προϊόν πολύμηννης κι επίπονης έρευνας όλης της δημοσιογραφικής ομάδας της σειράς «Εμπόλεμη Ζώνη», με επικεφαλής τον Σωτήρη Δανέζη. Προσωπικά δεν πηγαίνω στις αποστολές λόγω φόρτου δουλειάς - ξεκινάμε για την επόμενη αποστολή σχεδόν μόλις ολοκληρώσουμε το μοντάζ και λίγο πριν προβληθεί η εκπομπή - οπότε η συμμετοχή μου αφορά περισσότερο στη διαχείριση του υλικού και βέβαια στο μοντάζ, κάτι που «τρώει» πολύ χρόνο, χονδρικά 16 ώρες καθημερινά. Με εξαίρεση την πίεση του χρόνου, πρέπει να πω ότι η όρεξη και το μεράκι περισσεύουν σε όλους όσους συμβάλλουμε στη δημιουργία της συγκεκριμένης σειράς.

Σε ό,τι αφορά τη συζήτηση που έχει προκύψει τελευταία για το τι είναι δημιουργικό ντοκιμαντέρ και τι όχι, πιστεύω ότι πρόκειται για δίλημμα αντίστοιχο με αυτά που για χρόνια ταλανίζουν την ελληνική οπτικοακουστική παραγωγή συνολικά. Να μιλήσουμε για ορισμούς ή για αδυναμίες; Νομίζω ότι μια καλή δουλειά, αν είναι όντως καλή, ξεφεύγει από τέτοια κλισέ... Κατά τ' άλλα είμαστε πολύ ευχαριστημένοι που είμαστε εδώ, καθώς έχουμε για πρώτη φορά την ευκαιρία να έρθουμε κοντά στο κοινό μας που μας παρακολουθεί από την τηλεόραση.

[09] Άγγελος Κοβότσος: «Έβγα ήλιε, κάτσε ήλιε»

Το «Έβγα ήλιε, κάτσε ήλιε» δεν είναι μια ταινία για τις δύσκολες συνθήκες διαβίωσης σ' ένα ξερονήσι. Είναι μια ταινία χαρακτήρων. Ανθρώπων που έχουν διαμορφωθεί σ' ένα περιβάλλον μεσογειακής λιτότητας, ζώντας στους ρυθμούς την κίνησης του ήλιου. Το 1999, κάνοντας για λογαριασμό της ΕΡΤ την «Αγώνα γραμμή» περάσαμε λίγες ώρες στα Λέβιθα με το Δημήτρη Καμπόσο και την οικογένειά του. Μας εντυπωσίασε η ομοιότητα του ανθρώπου αυτού με το τοπίο: το ίδιο αδρός και το ίδιο αθώς. 5 χρόνια μετά, βιώνοντας τις δυσκολίες που οι άνθρωποι αυτοί αντιμετωπίζουν καθημερινά επιστρέψαμε, για να καταγράψουμε τη δική τους αλήθεια: πως αν και η ζωή τους δεν είναι καθόλου εύκολη, εξακολουθούν να υποστηρίζουν ότι «επιλογή μας ήταν να είμαστε εδώ, δεν μας υποχρέωσε κανείς». Ήταν ένα μάθημα και για μας τους ντοκιμαντερίστες: Παρ' όλο που οι συνθήκες είναι εξοντωτικές, επιμένουμε να κάνουμε ταινίες. Επιλογή μας είναι. Δεν μας υποχρέωσε κανείς ...

ΕΡΤ3

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΤΡΙΑ

στηρίζει
τον πολιτισμό

ET3

102
FM
AM 1044

958 fm
1179 MEDIA

ΓΡΑΦΕΙΟ
ΒΡΑΧΕΑ

ΕΙΠΑΝ...

Επιμέλεια: Βαρβάρα Μπασδέκη. Φωτ.: Motionteam

10

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΑΝ

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ ΤΟΥΣ. ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΗΣΑΜΕ ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΑΠΟ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥΣ, ΟΠΩΣ ΤΙΣ ΚΑΤΕΘΕΣΑΝ ΣΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΛΛΗΛΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ, ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΠΟΥ ΥΠΕΓΡΑΨΑΝ ΤΑ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΤΗΣ ΦΕΤΙΝΗΣ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗΣ.

«Ο δημιουργός πρέπει να παίρνει το ρίσκο της εμπλοκής του στη ζωή του ανθρώπου που κινηματογραφεί και πρέπει πάντα να διατηρεί την ευαισθησία του απέναντί του».

Mark Verkerk, σκηνοθέτης της ταινίας «Τα χαμένα παιδιά του Βούδα», 17/3, Κουβεντιάζοντας

«Στις δυτικές κοινωνίες πλέον οι πολυεθνικές ελέγχουν όλο και περισσότερο τα ΜΜΕ με αποτέλεσμα να μην ακούγονται οι φωνές των αντιφρονούντων».

Stephen Bogнар, 19/3, Συνέντευξη τύπου

«Δεν πρέπει ο δημιουργός να εμπιστεύεται απόλυτα τις προσδοκίες του για την ιστορία που θα φτιάξει».

Stephen Bogнар, 21/3, Εργαστήριο

«Δεν ξέρω αν υπάρχει κάποιο νήμα που συνδέει όλες τις ταινίες μου. Ξέρω όμως ότι λατρεύω ν' αφηγούμαι ιστορίες και να κάνω φιλμ για ανθρώπους που κανονικά δε θα έβρισκαν ποτέ θέση σε ταινίες».

Barbara Kopple, 18/3, Συνέντευξη τύπου

«Πρέπει να βγαίνουμε στους δρόμους να διαδηλώνουμε, να γράφουμε επιστολές διαμαρτυρίας, να γυρίζουμε ταινίες. Έτσι θ' ακουστεί η φωνή μας».

Barbara Kopple, 18/3, Συνέντευξη τύπου

«Δεν υπάρχει αντικειμενικότητα σ' ένα ντοκιμαντέρ, αλλά μπορεί κάποιος να προσπαθεί να είναι δίκαιος απέναντι στους χαρακτήρες του και τα θέματα που αναπτύσσει».

Adam Hootnick, σκηνοθέτης της ταινίας «Ξεριζωμένοι», 18/3, Κουβεντιάζοντας

«Η δημοκρατία απειλείται κι αυτό μπορείτε να το δείτε παντού στον κόσμο. Στην Αμερική, για παράδειγμα, μπορείς να λες ότι θέλεις, αλλά τα μέσα ελέγχονται απ' όλο και πιο μικρές ομάδες ανθρώπων. Η δουλειά των κινηματογραφιστών είναι να παρουσιάσουν την κατάσταση όπως έχει».

Stephen Bogнар, 19/3, Τιμητική εκδήλωση

«Πάντα όταν κάνω ένα φιλμ νιώθω σαν την πρώτη φορά. Και σκέφτομαι σαν να είναι το τελευταίο, οπότε πρέπει να κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ. Κάθε φορά που ξεκινώ μια καινούργια ταινία αισθάνομαι σα μικρό παιδί».

Barbara Kopple, 19/3, Συζητώντας με την Barbara Kopple

«Είναι πολύ δύσκολο να είσαι αντικειμενικός. Πάντα τρέφω έντονα συναισθήματα για τους πρωταγωνιστές μου».

Barbara Kopple, 19/3, Συζητώντας με την Barbara Kopple

«Το πρόβλημα δεν είναι αν φτάνουν τελικά στο ευρύ κοινό οι ειδήσεις και οι πληροφορίες για καταπάτηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων μέσω των ΜΜΕ... το πρόβλημα είναι το ίδιο το κοινό, που κατά τη γνώμη μου, έχει πλέον κορεστεί και κατά συνέπεια αδιαφορεί».
Νίκος Βεζυργιάννης, σκηνοθέτης της ταινίας «Στον Ιστό της Αράχνης – Γκουαντάναμο Εξπρές», 21/3, Συνέντευξη τύπου

«Όλοι είμαστε πολιτικά όντα, ωστόσο δεν νομίζω ότι μπορούμε ν' αλλάξουμε τον κόσμο. Έχουμε δει πού έχουν καταλήξει σήμερα οι χθεσινοί επαναστάτες. Δεν νομίζω, λοιπόν, ότι μια ταινία μπορεί ν' αλλάξει κάτι, το θεωρώ εντελώς ουτοπικό».
Δημήτρης Γεράρδης, σκηνοθέτης «Εμπόλεμης Ζώνης», 21/3, Συνέντευξη τύπου

«Μια κοινωνία που αποτυγχάνει να φροντίσει το ίδιο της το μέλλον, τα παιδιά, είναι μια σκληρή κοινωνία, αλλά μια δημοκρατία που δεν καταφέρνει να θέσει τα παιδιά στο επίκεντρο της ανθρώπινης οικογένειας και να τα προστατεύσει δεν μπορεί να λέγεται δημοκρατία».
Julia Reichert, 20/3, Ημερίδα

«Υπάρχουν στον κόσμο άνθρωποι που δεν έχουν καν την πολυτέλεια να μεγαλώσουν τα παιδιά τους έστω και με τον λάθος τρόπο. Και γι' αυτό είμαστε συνυπεύθυνοι όλοι εμείς».
Πάνος Χαρίτος, δημοσιογράφος, 20/3, Ημερίδα

«Οι ταινίες παίζουν ρόλο, μπορούν να κάνουν τη διαφορά. Είναι στα χέρια του κινηματογραφιστή να κάνει ό,τι μπορεί για να φτάσει η ταινία του και το μήνυμά της στο ευρύ κοινό ώστε να προκαλέσει συζήτηση, κινητοποίηση, ευαισθητοποίηση, ακτιβισμό».
Julia Reichert, 20/3, Ημερίδα

«Συνειδητοποίησα πως οι συζητήσεις που έκανα με γυναίκες φίλες μου ήταν το κέντρο της ζωής μου. Οι άντρες έρχονταν κι έφευγαν, αλλά οι γυναίκες παρέμεναν πάντα κοντά μου».
Jennifer Fox, 21/3, Κουβεντιάζοντας

«Το σινεμά είναι ένα. Αν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στα δυο είδη (μυθοπλασία και ντοκιμαντέρ) είναι πως στις μεν πρώτες υπάρχουν ηθοποιοί, ενώ στις άλλες όχι. Όμως, υπό μια έννοια αυτό δεν είναι αληθές, αφού ακόμα και στο ντοκιμαντέρ αυτός που κινηματογραφείται παίζει ένα ρόλο, τον εαυτό του».
Ροβήρος Μανθούλης, σκηνοθέτης, 21/3, Εκδήλωση Δικτύου Ελληνικού Ντοκιμαντέρ

«Το σημαντικό είναι να μην κλέβεις τις ψυχές των ανθρώπων, τους οποίους κινηματογραφείς».
John Alpert, 22/3, Συνέντευξη τύπου

«Υπήρξαν στιγμές που άφησα την κάμερα κάτω κι αναγκάστηκα να επέμβω, και αυτό είναι κάτι που μου έχει συμβεί συχνά. Η απόφαση που παίρνεις εκείνη τη στιγμή δεν ξέρεις αν θα είναι σωστή ή λάθος, αλλά δε γίνεται - σε μερικές περιπτώσεις - να μείνεις αμέτοχος».
John Alpert, 22/3, Συνέντευξη τύπου

**ΟΥΖΕΡΙ
αγορά
ΚΛΑΣΙΚΟ ΣΤΕΚΙ**

*Αγαπημένο στέκι δημοσιογράφων,
καλλιτεχνών, πολιτικών...
εδώ και δώδεκα χρόνια.*

*Απλότητα, άψογο σέρβις,
πλήρης κάβα και πανω απ' όλα
μεράκι και ποιότητα.*

Ανοιχτά κάθε μέρα 11:00 - 01:00 & Κυριακή 11:00 - 18:00
 Ουζερί «Αγορά» • Καποδιστρίου 5, κέντρο • Τηλ.: 2310 532 428

βεντέτα

*Η Βεντέτα συνεχίζει
ακάθεκτη και ανανεωμένη
για πέμπτη χρονιά,
με το ίδιο κέφι και ξεφάντωμα,
με πίστη και άποψη
στο καλό λαϊκό τραγούδι.*

Τραγουδούν:
 Δάνης, Τερκενλής, Εύη, Δημήτρης

Εθνικής Λιμνής 3, τηλ.: 2310 234 973

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΒΛΕΠΟΥΝ ΤΑΙΝΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΙ ΩΣ ΤΟ ΒΡΑΔΥ, ΑΛΛΑ ΤΟ ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΟΥΝ. ΟΣΟ ΚΙ ΑΝ ΤΟΥΣ ΠΙΕΣΑΜΕ ΟΜΩΣ, ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΦΕΤΙΝΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΟΥ Θ' ΑΠΟΝΕΙΜΕΙ ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ FIPRESCI ΣΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΑΙ ΣΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΞΕΝΟ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΕΘΝΗ ΕΝΩΣΗ ΚΡΙΤΙΚΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ, ΔΕΝ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΤΟΥΣ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ!

Thomas Rothschild, Γερμανία (Πρόεδρος)
Μέλος της Γερμανικής Ένωσης Κριτικών και της FIPRESCI, πιστεύει ότι το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης αποτελεί μια σημαντική ευκαιρία για να δούμε ένα πανόραμα ταινιών απ' όλο τον κόσμο. «Μ' αρέσει που το Φεστιβάλ δεν επικεντρώνεται μόνο στην Ευρώπη. Επίσης είναι πολύ ωραία που όλες οι αίθουσες είναι τόσο κοντά μεταξύ τους», δήλωσε χαρακτηριστικά.

Lars Movin, Δανία

«Είναι η τρίτη φορά που έρχομαι στο Φεστιβάλ και νιώθω πολύ ευχάριστα. Κάθε χρόνο μεγαλώνει και γίνεται ακόμα καλύτερο. Πραγματοποιείται στο πιο κεντρικό σημείο της πόλης, κι έρχονται πολλοί άνθρωποι να το παρακολουθήσουν, που δεν είναι επαγγελματίες του χώρου», μας λέει ο κ. Movin, κριτικός κινηματογράφου, συγγραφέας και σκηνοθέτης.

Paulo Portugal, Πορτογαλία

Συνεργάζεται ως κριτικός κινηματογράφου με διάφορα πορτογαλικά έντυπα. Ο Paulo Portugal βρίσκει ότι το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης είναι πολύ καλά οργανωμένο και οι άνθρωποι ιδιαίτερα εξυπηρετικοί. «Παράλληλα, η επιλογή των φιλμ καλύπτει όλα τα ενδιαφέροντα, πράγμα πολύ σημαντικό», πρόσθεσε.

Sasa Radojevic, Σερβία

Βρίσκεται για δεύτερη φορά στην πόλη μας και θεωρεί ότι το πρόγραμμα του Φεστιβάλ είναι φέτος ακόμα καλύτερο. «Αυτό που πραγματικά απολαμβάνω είναι το γεγονός ότι στις αίθουσες έρχονται πολλοί νέοι άνθρωποι και η

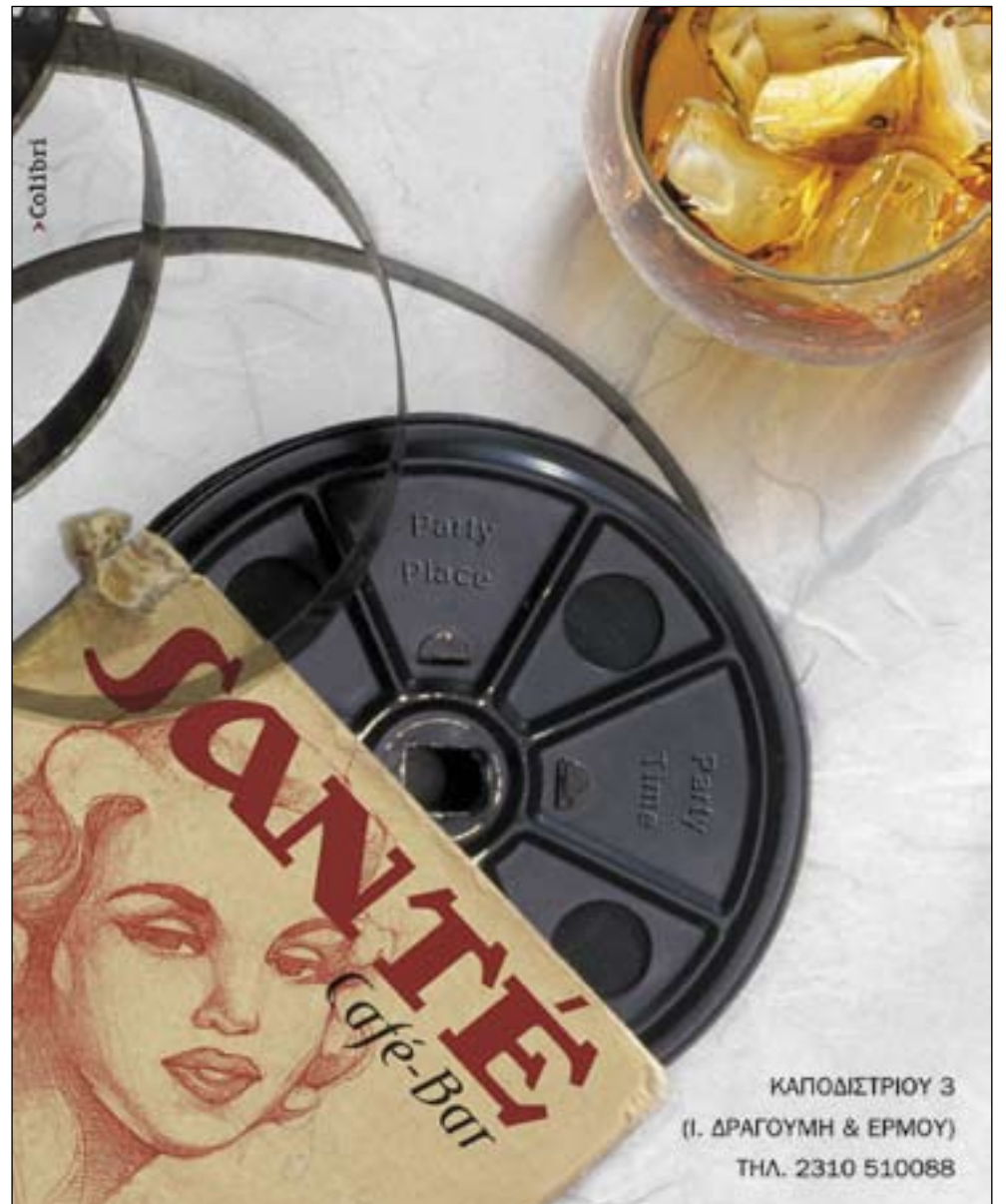
ατμόσφαιρα είναι πολύ ευχάριστη», υπογράμμισε ο κ. Radojevic. Ο ίδιος είναι σκηνοθέτης και αρθρογράφος, ενώ έχει γράψει βιβλία για τον κινηματογράφο.

Δημοσθένης Ξιφιλίνος, Ελλάδα

Συμμετέχει εδώ και πέντε χρόνια στο ετήσιο αλμανάκ της Πανελληνίας Ένωσης Κριτικών Κινηματογράφου και συνεργάζεται με γνωστά περιοδικά. «Παρακολουθώ το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ από τότε που ξεκίνησε και πιστεύω ότι κάθε χρόνο βελτιώνεται. Αν και για μας είναι αρκετά κουραστικό το να βλέπουμε τόσες ταινίες, δεν παύει ν' αποτελεί μια ευχάριστη διαδικασία», υπογράμμισε ο κ. Ξιφιλίνος.

Πανελλήνιον
εδώδιμα μη αποικιακά

ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ 3
(Ι. ΔΡΑΓΟΥΜΗ & ΕΡΜΟΥ)
ΤΗΛ. 2310 510088

ΚΟΥΒΕΝΤΙΑΖΟΝΤΑΣ

ΣΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟ ΟΡΟΦΟ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΝ, ΕΝΑ ΠΙΣΤΟ ΚΟΙΝΟ ΜΑΖΕΥΟΤΑΝ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΣΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΟΥ 9ΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ ΞΕΝΩΝ ΣΚΗΝΟΘΕΤΩΝ.

Είναι η δεύτερη χρονιά της παράλληλης εκδήλωσης «Κουβεντιάζοντας» και οι εντυπώσεις από τους συμμετέχοντες υπήρξαν θερμές, αφού πρόκειται για μια φιλική πλατφόρμα επικοινωνίας που τους δίνει την ευκαιρία να γνωριστούν, να επικοινωνήσουν, να μοιραστούν σκέψεις και να διασκεδάσουν. Μιλώντας μαζί τους ανακαλύπτει κανείς ότι τα θέματα που τους απασχολούν - σε πρακτικό και φιλοσοφικό επίπεδο - δεν υπόκεινται σε όρια εθνικά και γεωγραφικά. Η αναζήτηση της ιδανικής ιδέας, η πηχική και αισθητική της αντιμετώπιση, τα προβλήματα της εύρεσης πόρων, οι επιδράσεις του νέου ψηφιακού πολιτισμού, η αναζήτηση μιας κάποιας αλήθειας, η ανάγκη τους ν' ανοίξουν παράθυρα με τις ταινίες τους αποτελούν ζητήματα κοινά για όλους. Αναδύεται μια έντονη ανάγκη του ντοκιμαντερίστα για μάθηση και κατανόηση του κόσμου, όπως και μια εξαιρετική επιμονή και αντοχή στις αντίξοες συνθήκες της παραγωγής ταινιών τεκμηρίωσης ανά τον πλανή-

τη: επώθηκε αμέτρητες φορές το «δεν είχαμε χρήματα, αλλά γυρίσαμε την ταινία ούτως ή άλλως».

Η Άννα Κεσίσογλου ταξίδεψε στην αυστραλέζικη έρημο, ο Πολ Τέιλορ στη Νότιο Αφρική, ο Θεοδωρής Κουτσούλης στη Μαδαγασκάρη, η Λούσι Γουόκερ στα Ιμαλάια, ο Σωτήρης Δανέζης στα ορυχεία του Κογκό και ο Άνταμ Χούτνικ στη Γάζα. Άλλοι, όπως ο Σουρ Πάουλεν και ο Απόστολος Καρακάσης, δε χρειάστηκε να πάνε μακριά: ανακάλυψαν θέματα δίπλα στην πόρτα τους. Όλοι αυτοί - και τόσοι άλλοι - έφεραν μαζί τους εικόνες και γνώση και, ανάμεσα σε κρασί και καφέ, τις μοιράστηκαν με τους συναδέλφους τους, με δημοσιογράφους και με το κοινό. Η ύπαρξη του ντοκιμαντερίστα, συχνά νομαδική και συνήθως φορτωμένη με αβεβαιότητα, συνδέεται πάνω απ' όλα με την επικοινωνία της γνώσης του στους άλλους: είναι ένα αέναο «Κουβεντιάζοντας» με τον υπόλοιπο κόσμο.

ΑΓΟΝΗ
ΓΡΑΜΜΗ
ΓΟΝΙΜΗ

10 Μαρτίου με 1 Απριλίου

ΨΗΦΙΑΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ / ΠΡΟΒΟΛΕΣ / ΒΙΒΛΙΑ / ΠΑΙΧΝΙΔΙ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ:
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ
& ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΣΗΣ

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ

Διάδραση

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΦΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.festival.gr

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΡΕΥΝΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

NO PRODUCTION

Μετακίνηση 3η

ΑΣΤΥΠΑΛΛΑΙΑ-ΚΑΣΟΣ-ΚΑΡΠΑΘΟΣ-ΝΙΣΥΡΟΣ-ΣΙΚΙΝΟΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΑΙΓΑΙΟΥ
ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΧΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΚΟΡΥΦΟΙ

INTERAMERICAN

TITAN SONY

Blue Star Ferries @FERRIES

BELLEVOUE EXPRESS

Budget MAX

express scopellitis

ΙΔΙΩΤΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Κυριακάτικη EPT

MIP

ATHENS! highlights

ΤΕΤΑ ΜΑΚΡΗ

Το Ραδιόφωνο
της Διεθνούς Έκθεσης Θεσσαλονίκης

ΔΕΘείτε
με τις επιτυχίες

ακούστε μας ζωντανά μέσω internet

<http://radio.tif.gr>

ΕΓΝΑΤΙΑ 154 • 546 36 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ • ΤΗΛ: 2310291105 • FAX: 2310291505

<http://radio.tif.gr> • e-mail: info.radio@tif.gr

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

του Γιώργου Τούλα

ΣΩΤΗΡΗΣ ΔΑΝΕΖΗΣ

ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΞΕΧΩΡΙΣΤΕΣ ΦΩΝΕΣ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΗΣ ΙΔΙΩΤΙΚΗΣ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ ΜΕ ΘΗΤΕΙΑ ΣΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ, ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ ΠΡΙΝ ΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟ ΜΕΓΑ ΤΗΝ ΕΚΠΟΜΠΗ «ΕΜΠΟΛΕΜΗ ΖΩΝΗ» ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΔΕΙΞΕΙ ΠΩΣ ΚΑΜΙΑ ΦΟΡΑ ΟΙ ΚΑΛΕΣ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ ΚΑΝΟΥΝ ΘΑΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΠΙΟ MAINSTREAM ΤΟΠΙΑ. ΕΔΩ ΣΥΜΜΕΤΕΧΕΙ ΜΕ ΔΥΟ ΤΑΙΝΙΕΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ.

Πως ασχοληθήκατε με αυτό το είδος στην τηλεόραση;

Επέστρεψα από τη Βαγδάτη μετά από 78 μέρες κι αισθάνθηκα ότι τα είχαμε πει όλα αλλά και τίποτε. Δεν ήθελα να κάνω άλλα ρεπορτάζ. Τα ρεπορτάζ καλύπτουν τα γεγονότα. Τα ντοκιμαντέρ τ' αποκαλύπτουν. Ψάχνουν όλες τις πλευρές τους, μας επιτρέπουν να παρουσιάσουμε όλες τις πληροφορίες και να δώσουμε μια ολοκληρωμένη εικόνα των πραγμάτων. Το ντοκιμαντέρ πιστεύω πως δεν είναι πια στο περιθώριο κάποιων προσπαθειών. Είναι πια παγκόσμια μια καταξιωμένη προσπάθεια για δημιουργική καταγραφή της πραγματικότητας.

Δεν ήταν δύσκολη απόφαση σ' ένα ιδιωτικό μεγάλο κανάλι;

Ήλπιζα ότι θα με στηρίξουν. Είμαι τυχερός γιατί το αγκάλιασαν από την αρχή, διότι είδαν ότι είναι μια παραγωγή με μέλλον. Το πρώτο που σκέφτεσαι ξεκινώντας κάτι τέτοιο είναι πως πρέπει να βρω ένα τρόπο να υπάρχει ανάμεσα στο μέσο τηλεθεατή και στους όρους που έχει συνηθίσει να βλέπει τηλεόραση, σε αυτό που θες να κάνεις και σε αυτό που περιμένει ο κόσμος. Να ξεφύγεις από τις φόρμες και ν' απευθυνθείς και σ' ένα ευρύ κοινό, κρατώντας ισορροπία ανάμεσα στους απαιτητικούς τηλεθεατές και στους τυχαίους. Να το κάνεις προσιτό χωρίς να εγκλωβιστείς στην τηλεοπτική φόρμα. Μερικές φορές νομίζω ότι σ' αυτή την εκπομπή ζούμε στο δικό μας κόσμο και δημιουργήσαμε ένα θύλακα αντίστασης. Ευτυχώς το ΜΕΓΑ έχει διαφορετική αισθητική στην ενημέρωση και βλέπει και την ανταπόκριση του κοινού. Μια τέτοια εκπομπή στην ιδιωτική τηλεόραση πριν δέκα χρόνια θα ήταν αδιανόητη. Το κοινό αυτών των εκπομπών διευρύνεται διαρκώς και στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Υπάρχουν θέματα που θεωρείτε ανέφικτα και γιατί;

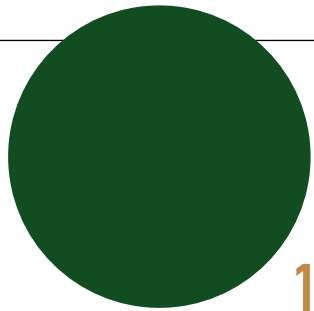
Τα μόνα θέματα που θεωρώ ανέφικτα είναι αυτά που δε μπορούν να πραγματοποιηθούν γιατί είναι πολύ μεγαλύτερα τα έξοδα τους από τον προϋπολογισμό μας. Σε μια αγορά δέκα εκατομμυρίων ανθρώπων ο χρόνος και το χρήμα είναι σημαντικοί παράγοντες που καθορίζουν το εγχείρημα. Μέχρι σήμερα με διάφορους τρόπους ξεπεράσαμε τα εμπόδια, χωρίς να σημαίνει ότι το αποτέλεσμα δεν θα ήταν καλύτερο με μεγαλύτερο προϋπολογισμό.

Πράγματα που δεν πήγαν καλά σε αποστολές;

Μια τέτοια χαρακτηριστική περίπτωση είναι στη Βόρεια Κορέα. Χρειάστηκαν δύο χρόνια να πάρουμε τη βίζα, φθάσαμε εκεί και ήμασταν διαρκώς σ' επιτήρηση. Δεν μας επέτρεψαν να βιντεοσκοπήσουμε την καθημερινότητα. Ας πούμε τις γυναίκες τροχονόμους. Μας υποχρέωναν να τραβήξουμε από 50 μέτρα μακριά με την κάμερα στον ώμο, ή εκατό με την κάμερα σε τρίποδα. Δεν μας άφησαν να μιλήσουμε με κανένα πολίτη. Μόνο με αξιωματούχους και ξεναγούς σε μουσεία. Ήταν παράξενη εμπειρία στην πιο κλειστή χώρα στον κόσμο. Από την άλλη η παρουσία μας εκεί ήταν σημαντική, κινηματογραφήσαμε μια μεγάλη γιορτή, πιο λαμπερή και από το Χόλιγουντ που κανείς δεν ήξερε τίποτε γι' αυτήν πριν.

Φαντάζομαι έχετε σκεφτεί ότι πολλοί μπορεί να θέλουν να σας χρησιμοποιήσουν. Ότι το ντοκιμαντέρ είναι σε πολλά χέρια ένα πρώτης τάξης εργαλείο προπαγάνδας.

Υπάρχει μεγάλη δυσκολία να κρατήσεις ισορροπίες. Όταν έχεις να κάνεις με συγκρούσεις προσπαθείς να διατηρήσεις ίσες αποστάσεις. Προσπαθούμε να βάλουμε και τη δική μας άποψη και να δώσουμε στο θεατή την ευκαιρία να καταλάβει και να πάρει θέση. Μετά από τόσες αποστολές αποκτήσαμε μια εμπειρία για το τι μας επιφύλασσει.

15

Συναντήσατε ποτέ αντιδράσεις; Κινδυνέψατε;

Στη Δυτική Σαχάρα, μια παλιά ισπανική αποικία στην οποία έχει εισβάλει το Μαρόκο. Οι νομάδες εκεί διεκδικούν το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης. Εκεί υπάρχουν πρόσφυγες, αντάρτες Πολισάριο της ερήμου, διάφορες πλευρές που μιλήσαμε. Όταν επιστρέψαμε η πρεσβεία του Μαρόκου, πριν καν παιχτεί η εκπομπή μας ζήτησε ν' αλλάξουμε το σενάριο, να «διορθώσουμε» πράγματα. Τη στιγμή που ο ΟΗΕ έχει καταδικάσει τις πρακτικές τους. Η ιστορία των ανθρώπων έχει σημασία και όχι η δική μας. Το ντοκιμαντέρ είναι μέσο ανθρωπιστικής και κοινωνικοπολιτικής αφύπνισης.

Έχετε ποτέ στιγμές χαλαρές σ' αυτές τις αποστολές;

Η ζωή σε κείνες τις περιοχές έχει πολύ χιούμορ. Στη Νέα Ορλεάνη, ένας αμερικάνος περιέφερε την καραμπίνα να ρίξει το ελικόπτερο σε περίπτωση που τον ανάγκαζαν να εγκαταλείψει το σπίτι του.

Οι ελπίδες και τα όνειρα σας για την πορεία από δω και πέρα;

Είμαστε στην αρχή κι έχουμε πολύ δρόμο ακόμα μπροστά μας. Έχουμε την ευκαιρία να πειραματιστούμε με το είδος, κάθε χρόνο ξεφεύγουμε περισσότερο από τα στενά πλαίσια που επιβάλλει η φόρμα της τηλεόρασης. Γινόμαστε πιο τολμηροί στο σενάριο, τα γυρίσματα, το μοντάζ. Το κοινό εκπαιδεύεται να το αντιληφθεί μόνο του το μήνυμα κι απορρίπτει τη μασημένη τροφή. Μας ενδιαφέρει το νόημα της ιστορίας που δεν θα πει κανείς. Ν' αλιεύουμε από τα ψιλά τις αλήθειες του κόσμου που πρέπει να ειπωθούν, για να σταματήσουμε να ομφαλοσκοπούμε.

ΑΛΙΕΥΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Είναι γεγονός!

Για πρώτη φορά στην Ελλάδα όλα τα επαγγέλματα θεάτρου και Κινηματογράφου μαζί σε μία Καλλιτεχνική Ακαδημία!

MEDIA ARTS: Σενάριο - Δημιουργική Γραφή • Σκηνοθεσία
• Εικονοληψία - Φωτισμός • Μοντάζ • Παραγωγή

PERFORMING ARTS: Υποκριτική • Χορός • Μακιγιάζ Θεάτρου Σκηνής
• Σκηνογραφία - Ενδυματολογία

Διδάσκουν (με αλφαβητική σειρά):

- Ανθή Ανδρεοπούλου - Ηθοποιός / Δασκάλα Υποκριτικής
- Κωνσταντίνος Αρβανιτάκης - Σκηνοθέτης
- Βούλα Γεωργακάκου - Προώθηση & Διανομή
- Κώστας Γεωργουσάπουλος - Φιλολόγος / Κριτικός Θεάτρου
- Νίκος Γιαννόπουλος - Σκηνοθέτης / Παραγωγός
- Βαρβάρα Δούκα - Σκηνοθέτης
- Κωνσταντίνος Ζαμάνης - Σκηνογράφος
- Δημήτρης Ήμελλος - Ηθοποιός / Δάσκαλος Υποκριτικής
- Τζωφτζίνα Κακουδάκη - Θεατρολόγος
- Δημήτρης Καμινάρης - Χορευτής / Χορογράφος
- Τάνια Κίτσου - Σκηνοθέτης / Θεατρική Παιδαγωγός
- Σία Κοσκινά - Ηθοποιός / Καθηγήτρια Μουσικού Θεάτρου
- Φίλιππος Κουτσαφτής - Διευθυντής Φωτογραφίας
- Μένη Κυριάκογλου - Ηθοποιός
- Φαίδων Λαζαρίδης - Σκηνοθέτης
- Μαρκέλλα Μανωλιάδου - Χορεύτρια
- Μανώλης Μαύρος - Σκηνοθέτης
- Γιάννης Μετζικιάφ - Σκηνογράφος / Ενδυματολόγος
- Τάνια Μιλτένοβα - Χορεύτρια / Χορογράφος
- Κώστας Μόνος - Θεατρολόγος / Ηθοποιός / Σκηνογράφος
- Νίκος Παναγιωτόπουλος - Σεναριογράφος
- Εβελίνα Παπούλια - Ηθοποιός
- Κώστας Σαντάς - Ηθοποιός
- Μαριέττα Σγουρδαίου - Ηθοποιός / Εκπαιδευτικός
- Πέτρος Σεβαστίκογλου - Σκηνοθέτης
- Πέρσα Σταματοπούλου - Χορεύτρια / Χορογράφος
- Ιουλία Σταυρίδου - Σκηνογράφος / Ενδυματολόγος
- Γιούρι Σταύπελ - Μουσικός
- Γιάννης Τζιώτης - Σεναριογράφος
- Κώστας Τσιάνος - Σκηνοθέτης
- Ντίνος Φανάρας - Χορογράφος Ελληνικού Χοροθεάτρου
- Μάκης Φάρος - Μοντέρ
- Πέτρος Φιλίπιδης - Ηθοποιός
- Κώστας Φιλίππου - Ηθοποιός
- Τσακ Φόστερ - Χορογράφος
- Ευθύμης Χατζής - Σκηνοθέτης
- Περικλής Χαύρογλου - Σκηνοθέτης

Και πολλοί άλλοι αξιολογημένοι δημιουργοί.

Καλλιτεχνικές σπουδές αναγνωρισμένες από το κράτος με δίπλωμα του Υπουργείου Παιδείας

AKMH
Ο ΗΓΕΤΗΣ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Αθήνα: Κοδριγκτώνος 16, Τηλ.: 210 82 24 074
Θεσσαλονίκη: Τσιμισκή 14, Τηλ.: 2310 260 200

AKMH 1101/8/2002/06

ADEL SWATCH & SWATCH

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟ ΚΟΥΒΑΛΑΣ ΜΕΣΑ ΣΟΥ. ΠΡΙΝ ΑΡΧΙΣΩ ΝΑ ΤΑΞΙΔΕΥΩ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ, ΤΑΞΙΔΕΥΑ ΗΔΗ ΜΕ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ. ΑΥΤΟ ΤΙΠΟΤΑ ΔΕ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΕ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙ ΝΑ ΤΟ ΘΥΣΙΑΣΩ

Η WORLD MUSIC ΤΟΝ ΑΠΑΣΧΟΛΕΙ ΧΡΟΝΙΑ ΩΣ ΜΟΥΣΙΚΟ ΠΑΡΑΓΩΓΟ, ΕΡΕΥΝΗΤΗ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟ. ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ, ΠΑΡΕΑ Μ' ΕΝΑ ΟΛΙΓΟΜΕΛΕΣ "ΣΥΝΕΡΓΕΙΟ", ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ, ΦΙΛΟΔΟΞΩΝΤΑΣ ΝΑ ΚΑΤΑΓΡΑΨΕΙ - ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ ΣΥΝΘΗΚΕΣ - ΜΟΥΣΙΚΑ ΡΕΥΜΑΤΑ ΣΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΝ. Ο ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ ΕΞΗΓΕΙ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ ΠΩΣ ΠΡΟΕΚΥΨΕ Η ΙΔΕΑ ΝΑ "ΟΠΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙ" ΤΗΝ ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕ ΤΙΣ ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΝΑ ΕΜΠΛΑΚΕΙ ΣΤΑ ΜΟΥΣΙΚΑ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ.

«Η ιδέα γεννήθηκε από μια στέρση. CD, βιβλία, περιοδικά, ενώ είναι γεμάτα από πληροφορίες, δεν μπορούν να μεταφέρουν την εμπειρία ν' ακούς τις μουσικές αυτές στο φυσικό τους περιβάλλον. Μην ξεχνάμε ότι μεγάλο μέρος της world music δισκογραφίας είναι άρρηκτα δεμένο με τόπους, πολιτισμούς, με την Ιστορία. Αφορμή ήταν η γνωριμία με τον Χρόνη Πεχλιβανίδη, παραγωγό - σκηνοθέτη του «Ταξιδεύοντας», και την Μάγια Τσόκλη. Οι γνώσεις και η εμπειρία τους στα ταξιδιωτικά ντοκιμαντέρ έκαναν εφικτό κάτι που έμοιαζε μόνο με θαρραλέο όνειρο».

Υπάρχουν ανεξερεύνητες περιοχές (μουσικές / γεωγραφικές) που μένουν να ανακαλυφθούν; Πόσο ανεξάντλιτο είναι το πεδίο δράσης;

Όσο ανεξάντλιτο είναι και η δημοσιογραφία. Η θεματολογία καθοδηγεί τις επιλογές μου όχι η ποσοτική καταγραφή. Είμαι ο τελευταίος που θα καταργήσει την αξία του ρεπορτάζ, νομίζοντας ότι επειδή επισκέφθηκε μια χώρα «έκλεισε» μαζί της. Κάθε φορά που ξεκινάω ένα ταξίδι περιμένω την έκπληξη σε κάθε μου βήμα. Γι' αυτό και τη συναντάω συχνά. Επιστρέφοντας, νοιώθω να έχω πάρει υπερβολική δόση γοητείας. Ύστερα, κάθε εμπειρία βρίσκει σιγά σιγά τη θέση της.

Στο δίλημμα: μουσική ή ταξιδιωτική εμπειρία, ποιο θα θυσιάζατε;

Το ταξίδι το κουβαλάς μέσα σου. Πριν αρχίσω να ταξιδεύω με αφορμή τη μουσική, ταξίδευα ήδη με τη μουσική. Αυτό τίποτα δεν μπορεί να με υποχρεώσει να το θυσιάσω... Δεν κάνω εύκολα απολογισμούς ώστε να ιεραρχήσω τις εμπειρίες μου. Θα σας αναφέρω κάτι πρόσφατο: στην Ινδία, στο Τσενάι (πρώην Μαδράς), έδινε συναυλία ο σπουδαίος περκασιονίστας Ζακίρ Χουσεΐν. Μόλις είχε φτάσει εκεί από το Λ. Αντζελες. Βρισκόμουν από το μεσημέρι στο χώρο της συναυλίας, όμως οι συγκυρίες δεν επέτρεψαν να του πάρω συνέντευξη ούτε πριν ούτε μετά τη συναυλία κι εκείνος πετούσε το επόμενο πρωί στις 6 για το Βορρά. Τον «κυνήγησα» ως το ξενοδοχείο του. Στις 12 τα μεσάνυχτα τον συναντώ καθώς έβγαινε από το εστιατόριο για να πάει στο δωμάτιό του. Κολακευμένος από την επιμονή μου, ντράπηκε να με διαλοοστείλει μπροστά στον κόσμο. Ανεβήκαμε μαζί στη σουίτα του, όπου τελικά κάναμε μια θαυμάσια συζήτηση. Τελειώνοντας, κατά τις 2, με ρώτησε αν είχα φάει. Θυμήθηκα ότι ήμουν νηστικός, όπως και οι συνεργάτες μου. Παρήγγειλε φαγητό, άνοιξε ένα μπουκάλι κρασί και αφού σιγουρεύτηκε ότι όλα ήταν όπως έπρεπε μας καληνύχτισε, αφήνοντάς μας στο τραπέζι του καθιστικού να τρώμε καυτερά ινδικά και να βλέπουμε βίντεο κλιπ του Bollywood! Ήταν από τις σπάνιες φορές που μια αγένεια (δική μου) ανταμείφθηκε με μια τόσο πλουσιοπάροχη ευγένεια.

Θεωρείτε πως με μεγαλύτερο budget ή περισσότερα άτομα στην ομάδα θα μπορούσατε να κάνετε περισσότερα πράγματα;

Θίγεται ένα πολύ ευαίσθητο σημείο. Κανείς δε λέει όχι σε μεγαλύτερο budget και σε περισσότερη βοήθεια. Είναι βέβαιο ότι θα μπορούσαν να βελτιωθούν πολλοί τομείς εάν υπήρχαν περισσότερα χρήματα και άνθρωποι. Υπάρχει όμως ένα κρίσιμο όριο που αν το ξεπεράσεις, θα βρεθείς «χαμένος στην οργάνωση». Τα πολυμελή συνεργεία σε τέτοια ταξίδια μπορεί να είναι σκέπη καταστροφή, όταν έρχεται αντιμέτωπος με δύσκολες συνθήκες ή πρέπει να "τραβήξεις" νύχτα σε κλαμπ ή σε γιορτές, όπου όλοι είναι πωμένοι ή εκστασιασμένοι και δεν έχουν διάθεση να τους τραβάει μια κάμερα, ή όταν συχνά γίνεσαι εσύ αντικείμενο του ενδιαφέροντος και πρέπει να προσέξεις πώς θα μιλήσεις, πώς θα κοιτάξεις, πώς θα χειρονομήσεις.

Δώστε μας μια γεύση από την προετοιμασία σε κάθε ταξίδι σας...

Η προετοιμασία είναι το πιο κρίσιμο κομμάτι. Εκεί, εκτός από τις επαφές μου επιστρατεύω και μπόλικο θράσος. Συνήθως πιάνει. Δυστυχώς το υψηλό κόστος δεν επιτρέπει να κάνουμε ρεπεράζ, κάτι που θα έλυσε πολλά προβλήματα και θα μας έκανε να αυτοσχεδιάσουμε λιγότερο.

Η τηλεόραση συμβάλλει δημιουργικά στην καταγραφή της πραγματικότητας και στην ανάπτυξη ταινιών ντοκιμαντέρ;

Στις σύγχρονες δυτικές κοινωνίες η τηλεόραση ΕΙΝΑΙ η πραγματικότητα - και στην Ελλάδα αυτό ισχύει ακόμη περισσότερο. Το ντοκιμαντέρ είναι η συνείδηση της κοινωνίας του θεάματος. Όσο ο δημόσιος λόγος σε μια κοινωνία θέτει ζητήματα συνείδησης και ιδεολογίας, τόσο μεγαλύτερη είναι η ανάγκη για ντοκιμαντέρ και ταινίες τεκμηρίωσης. Ζήτημα που δεν το λύνει η βιομηχανία αλλά η ίδια η κοινωνία.

Πώς κρίνετε τη θέση του ελληνικού ντοκιμαντέρ στον διεθνή κινηματογραφικό χάρτη;

Το ντοκιμαντέρ πρέπει πρώτα να υπάρξει στην Ελλάδα με όρους επαγγελματικούς και ύστερα να διεκδικήσει τη θέση του στο διεθνή κινηματογραφικό χάρτη. Οι Έλληνες κινηματογραφιστές είναι από καιρό έτοιμοι να κάνουν το βήμα. Η ελληνική αγορά είναι;

ΤΖΟΥΛΙΑ ΡΑΪΧΑΡΤ ΑΛΛΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΕΣΑΝ «NONA» ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ ΣΙΝΕΜΑ, ΚΕΡΔΙΣΕ ΔΥΟ ΥΠΟΨΗΦΙΟΤΗΤΕΣ ΓΙΑ ΟΣΚΑΡ ΚΑΛΥΤΕΡΟΥ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΚΑΙ ΙΔΡΥΣΕ ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΤΕΡΕΣ ΕΤΑΙΡΙΕΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΩΘΗΣΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΩΝ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ. ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΣΚΟΠΟΣ ΠΟΥ ΥΠΗΡΕΤΕΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΚΛΕΙΟΝΤΑΙ ΣΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ: «ΘΕΛΩ ΝΑ ΣΥΜΜΕΤΕΧΩ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΕΙΛΙΚΡΙΝΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΙΝΕΥΣΜΕΝΩΝ ΦΙΛΜ ΠΟΥ ΑΠΤΙΖΟΥΝ ΜΕΓΑΛΗ ΜΕΡΙΔΑ ΚΟΙΝΟΥ. ΝΑ ΒΟΗΘΩ ΝΕΟΥΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΣΤΕΣ, ΕΙΔΙΚΑ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΤΟΜΑ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΩΝ Ή ΤΟΥ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΥ, ΩΣΤΕ Ν' ΑΚΟΥΣΤΟΥΝ ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥΣ».

Τι σας οδήγησε στο επάγγελμα του κινηματογραφιστή και πώς μάθατε τη δουλειά;

Ήμουν φοιτήτρια στα τέλη του '60, προερχόμενη από την εργατική τάξη. Είχα μια μικρή κάμερα, δώρο από τα 13 μου και λάτρευα τη φωτογραφία. Τραβούσα συνεχώς φωτογραφίες, δούλευα στο σκοτεινό θάλαμο, δημοσίευσα και μερικές. Μετά έμαθα ραδιόφωνο στο σταθμό του κολεγίου κι ανακάλυψα πώς μπορείς να λες ιστορίες στον αέρα, να ερευνάς και να παρακινείς τον κόσμο να αντιδρά. Κατά τη διάρκεια των αντιπολεμικών διαδηλώσεων, ο κολεγιακός ραδιοφωνικός σταθμός ήταν αυτός που κράτησε τη συνοχή του φοιτητικού κινήματος. Συνειδητοποίησα ότι η δύναμη του ραδιοφώνου και της φωτογραφίας ήταν περιορισμένη σε σχέση με το φιλμ. Έτσι, ήταν η φυσική εξέλιξη να πάρω στα χέρια μου μια κάμερα 16mm. Ήμουν τότε 21 -22 χρονών και με τον Τζιμ Κλάιν, ένα συμμαθητή μου, ξεκινήσαμε να κάνουμε ταινίες. Λάτρευα τις αισθητικές δυνατότητες του φιλμ, αλλά μ' ενδιέφερε περισσότερο να φέρω μια κοινωνική αλλαγή μέσω των ταινιών.

Ήταν η εποχή του φεμινιστικού κινήματος και σχετίστηκα μ' αυτό σε τεράστιο βαθμό. Οι ιδέες που αναπτύξαμε άλλαξαν τη ζωή μου. Ήθελα να μεταφέρω τα βασικά οράματα σ' ένα μεγάλο αριθμό γυναικών. Έτσι κάναμε το «Growing Up Female». Τα επόμενα χρόνια κυκλοφόρησε σε όλη την Αμερική κι έπαιξε ένα ρόλο στο δεύτερο κύμα του αμερικανικού φεμινιστικού κινήματος. Είμαι αυτοδίδακτη κινηματογραφίστρια, έμαθα τη δουλειά μαζί με τον Τζιμ και άλλους νέους ανθρώπους. Είχαμε τα manual για το ηχοηλεκτρικό Nagra και την κάμερα Arriflex, τα διαβάσαμε και ακολουθήσαμε τις οδηγίες χρήσης. Φυσικά, καθώς περνούσαν τα χρόνια έμαθα πολλά από άλλους κινηματογραφιστές κι έγινα ακόμα πιο ευαίσθητη στην ομορφιά του φιλμ. Ήταν, όμως, το ένστικτό μου ως αφηγήτρια που με τράβηξε σε ιστορίες που προκάλεσαν και ενέπνευσαν κοινωνικές αλλαγές.

Τι είναι η New Day Films και πώς ξεκίνησε;

Είναι ένας συνεταιρισμός ανεξάρτητων κινηματογραφιστών που υπάρχει κι ανθίζει εδώ και 30 χρόνια. Πρόκειται για μια ιδέα από τα '60s που «δούλεψε». Την ξεκινήσαμε με τον Τζιμ Κλάιν, όταν συνειδητοποιήσαμε ότι η πρώτη μας ταινία δεν θα έφτανε ποτέ στο κοινό που επιδίωκε, αν χρησιμοποιούσαμε τα κλασικά κανάλια διανομής, που εστίαζαν στην παραγωγή κέρδους... Εξάλλου το κοινό μας δεν διέθετε απαραίτητα τα χρήματα για τις υψηλές τιμές ενοικίασης των ταινιών. Έτσι καταλάβαμε ότι έπρεπε να μάθουμε για την κινηματογραφική διανομή. Κατά βάση δεν είναι και τόσο δύσκολο να καταλάβεις τη διαδικασία. Μόλις το όλο θέμα άρχισε να «δουλεύει» για μας, απευθυνθήκαμε και σε δυο άλλους κινηματογραφιστές με σπουδαίες ταινίες μικρού μήκους. Έτσι φτιάξαμε την εταιρία με την Άμαλι Ροθτσάιλντ και τη Λιάν Μπράντον, το 1971. Σήμερα είμαστε 50 μέλη και διανέμουμε 100 ταινίες, σε σχολεία, πανεπιστήμια, στην κυβέρνηση, σε οργανισμούς, ακτιβιστές κ.ά. Οι περισσότερες ταινίες της εταιρίας είναι ντοκιμαντέρ με κοινωνικό αντικείμενο. Μπορείτε να μάθετε περισσότερα γι' αυτήν στο www.newdayfilms.com.

Πιστεύετε ότι οι κινηματογραφιστές πρέπει ν' αναλαμβάνουν τη διανομή των ταινιών τους;

Ναι, αν τους ενδιαφέρει να γνωρίσουν το κοινό τους κι αν θέλουν να είναι σίγουροι ότι θα δουν την ταινία τους. Δεν είναι, όμως, όλοι τόσο ευέλικτοι. Αλλά αυτοί που είναι, μπορούν να κάνουν τεράστια διαφορά στη «ζωή» των ταινιών τους.

Ποια ήταν η αρχική ιδέα που σας ώθησε να γυρίσετε το «A Lion in the House»;

Το όλο θέμα ξεκίνησε όταν ένας παιδιατρικός ογκολόγος είδε το «Hoop Dreams» και σκέφτηκε ότι κάποιος πρέπει να κάνει μια ταινία για το τι περνούν οι οικογένειες με καρκινοπαθή παιδιά. Ο γιατρός έψαχνε για

ΑΝ Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΔΕΝ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΠΟΤΕ ΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΜΑΣ, ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΚΑΝΕΙΣ ΑΠΟ ΕΜΑΣ ΝΑ ΣΚΕΦΤΟΤΑΝ ΝΑ ΞΕΚΙΝΗΣΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ «ΤΑΞΙΔΙ»

κινηματογραφιστές, ανακάλυψε το όνομα του συντρόφου μου, Στιβ Μπόγκναρ, στην εφημερίδα και πήρε τηλέφωνο σπίτι μας. Το φοβερό είναι ότι δεν είχε ιδέα ότι η έφηβη κόρη μου μόλις τελείωνε με τη δικιά της θεραπεία. Ήταν γραφτό, επρόκειτο για θεία παρέμβαση ή απλώς σύμπτωση; Μετά από ελάχιστη σκέψη, ο Στιβ κι εγώ καταλάβαμε ότι έπρεπε να το κάνουμε. Κι αυτή η απόφασή καθόρισε την πορεία της ζωής μας για τα επόμενα δέκα χρόνια. ΑΛΛΑ... αν δεν είχαμε ένα παιδί που είχε παλέψει με τον καρκίνο, δεν θα λέγαμε ναι. Αν ο καρκίνος δεν περνούσε ποτέ το κατώφλι μας, δεν υπήρχε περίπτωση κανείς από μας να σκεφτόταν να ξεκινήσει αυτό το «ταξίδι». Για την ιστορία, η κόρη μου κι εγώ ζήσαμε 7 μήνες στην Αθήνα πριν από αυτά τα γεγονότα. Είχα μια πρόσκληση να δουλέψω στην Ελλάδα. Εκείνη φοίτησε στην Αμερικανική Σχολή στην Αθήνα και κάναμε κι οι δυο μας πολλές φίλιες εκεί. Η διάγνωση για τον καρκίνο έγινε με την επιστροφή μας στην Αμερική.

Η ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΤΗΣ ΕΡΤ3, κ. ΘΑΛΕΙΑ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ-ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗ ΓΡΑΦΕΙ ΣΤΟ «ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ»

Άλλη μια υπέροχη περιπέτεια στον κόσμο των εικόνων, η ένατη διοργάνωση του Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ, με έδρα πάντα τη «Μπιρόπολη του Πολιτισμού», τη Θεσσαλονίκη, ολοκληρώνεται, αφήνοντας πίσω της τη γλυκιά γεύση ενός μοναδικού και ιδιαίτερα ποιοτικού ταξιδιού σε «Εικόνες του 21ου Αιώνα» που συνάρπασαν, συγκίνησαν κι έδωσαν ερεθίσματα προβληματισμού.

Η ΕΡΤ3, πιστή στην αποστολή της να «αγκαλιάζει» τους θεσμούς της πόλης και να συμβάλλει στην προβολή κάθε αξιόλογης πρωτοβουλίας στο χώρο του Πολιτισμού, αισθάνεται ιδιαίτερα υπερήφανη για τη στενή σχέση που έχει αναπτύξει, ειδικά τα τελευταία χρόνια, με το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης. Ως χορηγός του Βραβείου Κοινού, αλλά και μέσα από την ενεργό συμμετοχή της, στο διαγωνιστικό τμήμα, με τρεις παραγωγές της, που διακρίθηκαν για την υψηλή αισθητική, τη διεισδυτική ματιά και την ευαισθησία τους, άφησε και το δικό της ισχυρό αποτύπωμα στη φετινή διοργάνωση, η οποία, δίκαια, κέρδισε το χειροκρότημα των Θεσσαλονικέων και όχι μόνο.

Θερμά συγχαρητήρια σε όλους όσοι συνειτέλεσαν στην εξαιρετική επιτυχία του Φεστιβάλ.

Η ΕΡΤ3 είναι Χορηγός Βραβείου Κοινού του 9ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ.

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ

MASTERCLASS

Κινηματογραφώντας τη ζωή σου
Σάββατο, Τζον Κασσαβέτης, 13.00 - 15.00

Τι σημαίνει αυτοβιογραφικός κινηματογράφος; Κατά πόσο είναι εφικτό ένα τέτοιο κινηματογραφικό υβρίδιο; Υπάρχουν τεχνικές διαδικασίες που μπορούν να το διευκολύνουν; Με το αυτοβιογραφικό ντοκιμαντέρ στο επίκεντρο και την τελευταία της ταινία «Flying: Confessions of a Free Woman» σαν παράδειγμα, η Jennifer Fox παραδίδει ένα μάθημα σκηνοθεσίας με το πιο απαιτητικό θέμα: τον εαυτό σου!

Τελετή Λήξης

Σάββατο, Ολύμπιον 20.30

Η ταινία που απέσπασε το βραβείο κοινού στο φετινό φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ θα προβληθεί κατά τη διάρκεια της φετινής τελετής λήξης.

18

Monika + 5* HOTEL
Σάββατο βράδυ στις 23.00, Αποθήκη Γ, Λιμάνι

Ερμηνεύτρια και συνθέτις, σε ηλικία μόλις 21 ετών, η Ελληνίδα Monika θεωρείται η αποκάλυψη της φετινής χρονιάς. Με αγγλικό στίχο και ήχο που συνδυάζει το post rock, το Folk και alternative μελωδίες, η Monika έχει ήδη αρχίσει να κερδίζει το κοινό με κομμάτια όπως το Over the Hill, το To No Avail και το Alone2, που ξεχώρισαν και αγαπήθηκαν στις ζωντανές της εμφανίσεις στο Ρόδον, στο An Club, στο Μικρό Μουσικό Θέατρο, στον Μύλο της Θεσσαλονίκης κ.α. Με επιρροές που κινούνται από τον Χατζιδάκι, τον

Morricone και τον Bob Dylan, μέχρι τους Beatles, τους New Order και τον Elliot Smith, και όχι μόνο, η Monika γράφει και ερμηνεύει κομμάτια ταξιδιάρικα, ερωτικά, μελαγχολικά. Τη βραδιά θα μοιραστεί με τους Θεσσαλονικιούς 5 * Hotel, ένα από τα πλέον ανερχόμενα σχήματα της πόλης με επιρροές από Smiths, Pulp, Stone Roses κ.α.

Πάρτι λήξης
Κυριακή, Sante, Καποδιστρίου 3, στις 23.00

Το καθιερωμένο πάρτι της λήξης στο επίσης ραντεβού στο Sante.

Η παραγωγή του ντοκιμαντέρ στην Ευρώπη. Μια εκδήλωση της EPT

Με όχημα τη σειρά ντοκιμαντέρ European Man, που αποτελεί χαρακτηριστικό μοντέλο κάθετης παραγωγής τηλεοπτικού προγράμματος, αναπτύχθηκε η θέση του ντοκιμαντέρ μέσα στη σημερινή, μεταβαλλόμενη, οπτικοακουστική σκηνή.

Το θέμα συζητήθηκε σφαιρικά, με αναφορές σε όλα τα στάδια παραγωγής ενός ντοκιμαντέρ από την ιδέα έως τη χρηματοδότηση και τη διανομή του στη διεθνή αγορά.

Ακόμη, διερευνήθηκαν νέες τάσεις και προοπτικές στην παραγωγή προγράμματος και δόθηκαν κατευθύνσεις στους σύγχρονους δημιουργούς ως προς τους τρόπους με τους οποίους μπορούν να εισχωρήσουν στη διεθνή αγορά. Αναφορά έγινε σε καταξιωμένα προγράμματα παραγωγής και ανάπτυξης ντοκιμαντέρ όπως αυτά των Media Desk, EDN και EPT (History Doc)

Το ελληνικό ντοκιμαντέρ στην Ευρώπη και στον κόσμο

Ένα πρωτοποριακό πρόγραμμα που ανοίγει νέους δρόμους στους ντοκιμαντερίστες για την ανάπτυξη συνεργασιών και διεθνών συμπαραγωγών, πραγματοποιείται για τρίτη χρονιά στη χώρα μας.

Το History Doc, είναι ένα πρόγραμμα για τη συμπαραγωγή ταινιών με ιστορικό περιεχόμενο, που διοργανώνει για τρίτη συνεχή χρονιά η EPT, μαζί με το EDN και τη Βουλή Τηλεόραση.

Το πρόγραμμα, που απευθύνεται σε Έλληνες και ξένους ανεξάρτητους δημιουργούς, δίνει μια σφαιρική εικόνα της οπτικοακουστικής σκηνής σήμερα και παρέχει εξειδικευμένη πληροφόρηση για τους τρόπους ανάπτυξης και χρηματοδότησης ενός ντοκιμαντέρ μέσα από την καθοδήγηση εκπροσώπων καναλιών και ανεξάρτητων δημιουργών.

Το πρόγραμμα αποτελείται από τρία μέρη:

- Α' Σεμινάριο, 7-11/5/07, με έμφαση στην ανάπτυξη και στην παραγωγή
- Β' Σεμινάριο, 12-13/07/07, με έμφαση στην παρουσίαση και προώθηση, και
- Γ' Εργαστήριο, με έμφαση στην ανάπτυξη προτάσεων (projects)

Όσοι ενδιαφέρονται για το History Doc μπορούν να δηλώσουν συμμετοχή έως την Τετάρτη 18/4/07. Πληροφορίες στο <http://panorama.ert.gr> & www.edn.dk και στα τηλέφωνα +30 210 7761381 & + 45 303 111 50

19

ΦΕΣΤΙΒΑΛ γαλλόφωνου κινηματογράφου

26 Μαρτίου - 4 Απριλίου 2007
ΟΛΥΜΠΙΟΝ Galaxia Vacation Club

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Π Ρ Ο Γ Ρ Α Μ Μ Α Π Ρ Ο Β Ο Λ Ω Ν

Δευτέρα 26 Μαρτίου

- 18:00 **Chaos / Χάος** - Xawery Zulwaski
20:30 **Ne le dis à personne / Μην το πεις σε κανέναν** - Guillaume Canet
23:00 **Hors de prix / Φωτιά και λάβρα** - Pierre Salvadori

Τρίτη 27 Μαρτίου

- 18:00 **Un dimanche à Kigali / Μια Κυριακή στο Κιγκάλι** - Luc Favreau
20:30 **Pardonnez-moi / Συγχωρήστε με** - Maïwenn Le Besco
στην προβολή θα παρευρεθούν η σκηνοθέτης και η ηθοποιός Rita Dallé
23:00 **Les Ambitieux / Οι φιλόδοξοι** - Catherine Corsini

Τετάρτη 28 Μαρτίου

- 18:00 **L'Héritage / Η κληρονομιά** - Gela Babluani, Temur Babluani
20:30 **What a Wonderful World** - Faouzi Bensaïdi
23:00 **Jeune homme / Ο μπέμπι-σίτερ** - Christoph Schaub

Πέμπτη 29 Μαρτίου

- 18:00 **Truands / Αδίστακτος γκάνγκστερ** - Frédéric Schoendoerffer
20:30 **Azur και Asmar / Αζούρ και Ασμάρ** - Michel Ocelot
23:00 **Le Concile de pierre / Ο πέτρινος κύκλος** - Guillaume Nicloux

Παρασκευή 30 Μαρτίου

- 18:00 **La Faute à Fidel / Φταίει ο Φιντέλ** - Julie Gavras
20:30 **Lady Chatterley / Λαίδη Τσάτερλι** - Pascale Ferran
23:00 **Hell** - Bruno Chiche

Σάββατο 31 Μαρτίου

- 17:00 **Snow White** - Samir
19:00 **Indigènes / Μέρες δόξας** - Rachid Bouchareb
21:00 **La Planète sauvage / Άγριος πλανήτης** - René Laloux
23:00 **Le Serpent / Το φίδι** - Eric Barbier

Κυριακή 1 Απριλίου

- 17:00 **Ecoute le temps / Άκου τον χρόνο** - Alanté Kavaité
19:00 **Nos jours heureux / Οι αγαπημένες μας μέρες** - Eric Toledano, Olivier Nakache
21:00 **Les Meurtrières / Νεαρές δολοφόνοι** - Patrick Grandperret
23:00 **No Body is perfect** - Raphaël Sibilla

Δευτέρα 2 Απριλίου

- 18:00 **L'Homme de sa vie / Ο άντρας της ζωής του** - Zabou Breitman
20:30 **Entre adultes / Μεταξύ ενηλίκων** - Stéphane Brizé
23:00 **Bon Cop, Bad Cop** - Erik Canuel

Τρίτη 3 Απριλίου

- 18:00 **Frankie** - Fabienne Berthaud
20:30 **Cages / Κλουβιά** - Olivier Masset-Depasse
23:00 **Daratt** - Mahamat-Saleh Haroun

Τετάρτη 4 Απριλίου

- 18:00 **Camping / Κάμπινγκ** - Fabien Onteniente
20:30 **Mon fi ls à moi / Ο δικός μου γιος** - Martial Fougeron
23:00 **Bosta l'autobus / Bosta** - Philippe Aractingi

Αν είστε λάτρεις του γαλλικού σινεμά, το περιμένετε με ανυπομονησία. Αν έχετε δει λίγες μόνο γαλλικές ταινίες μέχρι σήμερα, τώρα έχετε την ευκαιρία να δείτε πιο πολλές και μαζεμένες. Αν το Χόλιγουντ δε σας συγκινεί πια, τότε ήδη γνωρίζετε κι εκτιμάτε το ρόλο της Γαλλίας στον ευρωπαϊκό κινηματογράφο. Κι αν το γαλλικό σινεμά σας φαίνεται τελείως αδιάφορο, ίσως σύντομα αλλάξετε γνώμη. Γιατί το 8ο Φεστιβάλ Γαλλόφωνου Κινηματογράφου που ταξιδεύει στην πόλη μας - μετά την Αθήνα - στις 26 του μηνός, σε συνδιοργάνωση του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και του Γαλλικού Ινστιτούτου, έρχεται να σας παρουσιάσει την αφρόκρεμα της πρόσφατης γαλλικής παραγωγής αλλά κι ένα πανόραμα γαλλόφωνων ταινιών παραγωγής 2006, προερχόμενων από το Μαρόκο, τη Ρουμανία, το Λίβανο, την Ελλάδα, τη Σλοβακία, τον Καναδά, τη Γουινέα κ.α. Το συνολικό πρόγραμμα περιλαμβάνει 32 ταινίες, πολλές από τις οποίες κάνουν την πρεμιέρα τους στις ελληνικές αίθουσες. Επίσης, στο 8ο φεστιβάλ έχετε την ευκαιρία να παρακολουθήσετε ταινίες που αποκαλύπτουν τις σύγχρονες τάσεις του γαλλικού κινουμένου σχεδίου, ν' ακούσετε οικουμενικές ιστορίες από τη nouvelle vague του Ρουμάνικου κινηματογράφου αλλά και να γνωρίσετε από κοντά σκηνοθέτες και ηθοποιούς του γαλλικού σινεμά που καταφθάνουν στην πόλη για να μιλήσουν για τις ταινίες τους. Το γαλλικό σινεμά είναι εδώ. Θα σας πάει παντού και θα σας δείξει τα πάντα. Είστε μέσα:

Χάος / Chaos

Σκηνοθεσία: Xawery Zulwaski. Παίζουν: Marcin Brzozowski, Slawoj Jedrzejewski, Grzegorz Borek
Ένα συμπύκνωμα του χάους που επικρατεί στο σύγχρονο κόσμο μέσα από την κρίση της κοινωνίας στις ανατολικές χώρες.

Μην το πεις σε κανέναν / Ne le dis a personne

Σκηνοθεσία: Guillaume Canet. Παίζουν: François Cluzet, Marie-Josée Croze, André Dussolier, Kristin Scott Thomas
Κέρδισε τέσσερα βραβεία César. Στο ερωτικό αυτό θρίλερ θα δούμε σκηνές δράσης που κόβουν την ανάσα από ένα εκλεκτό καστ.

Φωτιά και λάβρα / Hors de prix

Σκηνοθεσία: Pierre Salvadori. Παίζουν: Audrey Tautou, Gad Elmaleh, Marie-Christine Adam, Vernon Doctcheff
Μια κομεντί γεμάτη φρεσκάδα, που αποδεικνύεται ένα αναμφισβήτητο αντίδοτο για τον κυνισμό που συναντάμε παντού γύρω μας.

Μια Κυριακή στο Κιγκάλι / Un Dimanche à Kigali

Σκηνοθεσία: Robert Favreau. Παίζουν: Luc Picard, Fatou N'Diaye, Céline Bonnier
Η ταινία, κινηματογραφική διασκευή του μυθιστορήματος «Μια Κυριακή στην πισίνα στο Κιγκάλι» του Gil Courtemanche, είναι μια ιστορία αγάπης με φόντο τον εμφύλιο πόλεμο της Ρουάντα.

Συγχωρήστε με / Pardonez moi

Σκηνοθεσία: Maiwenn Le Besco. Παίζουν: Maiwenn, Pascal Greggory, Aurélien Recoing, Marie-France Pisier
Εξομολογήσεις, κραυγές, δάκρυα και τρελά γέλια... Κανείς δεν πρόκειται να βγει σώος και αβλαβής από αυτή την οικογενειακή ψυχοθεραπεία!

Χάος

Οι φιλόδοξοι

Daratt

Bosta

Άκου το χρόνο

Οι φιλόδοξοι / Les Ambitieux

Σκηνοθεσία: Catherine Corsini. Παίζουν: Karin Viard, Eric Caravaca, Jacques Weber, Gilles Cohen
Μια ταινία που ισορροπεί ανάμεσα στο γαλλικό φιλμ συναισθηματικών αποχρώσεων και την αμερικάνικη ρομαντική κομεντί, με ήρωες ένα νεαρό συγγραφέα και μια εκδότρια.

Η κληρονομιά / L'Héritage

Σκηνοθεσία: Gela Babluani, Temur Babluani. Παίζουν: Sylvie Testud, Stanislas Merhar, Pascal Bengard
Ο Jean, η Céline και η Pat είναι οι αποδέκτες μιας κληρονομιάς και φτάνουν στο Tbilissi της Γεωργίας για να την αποκτήσουν.

What a Wonderful World

Σκηνοθεσία: Faouzi Bensaïdi. Παίζουν: Faouzi Bensaïdi, Nezla Rashil, Fatima Attif
Σε μια Καζαμπλάνκα που διχάζεται ανάμεσα στο παρελθόν της και τη σύγχρονη εποχή, διασταυρώνονται οι τροχιές ενός πληρωμένου δολοφόνου, μια αστυνομική και ενός χάκερ.

Ο μπέμπι-σίτερ / Jeune homme

Σκηνοθεσία: Christoph Schaub. Παίζουν: Matthias Schoch, Alexandra Vandernoot, Didier Flamand
Ο Sebastian τη μέρα των δέκατων όγδωον γενεθλίων του αναγγέλλει στους γονείς του πως φεύγει για τη Γενεύη όπου θα δουλέψει ως μπέμπι-σίτερ για να βελτιώσει τα γαλλικά του...

Αδίστακτος γκάνγκστερ / Triuands

Σκηνοθεσία: Frédéric Schoenderffer. Παίζουν: Benoît Magimel, Philippe Caubère, Béatrice Dalle
Στο Παρίσι που μαστίζεται από την εγκληματικότητα, οι περιπέτειες μεταξύ των αρχηγών συμμοριών δε λένε να τελειώσουν...

Ο πέτρινος κύκλος / Le Concile de pierre

Σκηνοθεσία: Guillaume Nicloux. Παίζουν: Monica Bellucci, Catherine Deneuve, Moritz Bleibtreu
Ο τεχνίτης του σασπένς Guillaume Nicloux ξεδιπλώνει με μεγάλη άνεση μια αφήγηση από τον κόσμο του φανταστικού, με πρωταγωνίστρια την εκρηκτική Monica Bellucci.

Φταίει ο Φιντέλ / La Faute à Fidel

Σκηνοθεσία: Julie Gavras. Παίζουν: Nina Kewel-Bey, Julie Depardieu, Stefano Accorsi
Μια τρυφερή και τσουχτερή ματιά για την οποιαδήποτε ιδεολογική στράτευση, μέσα από τη ματιά της εννιάχρονης Anna.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 26 Μαρτίου – 4 Απριλίου
Αίθουσα Ολύμπιον Galaxia Vacation Club

ΜΕ ΓΑΛΛΙΚΟ ΑΡΩΜΑ
8ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΓΑΛΛΟΦΩΝΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Σκνοθεσία: Patrick Grandperret. **Παίζουν:** Hande Kodja, Céline Salette, Gianni Giardinelli

Δuo συνηθισμένες κοπέλες που αναζητούν την αγάπη πρωταγωνιστούν σ' αυτή την υπερευαίσθητη ταινία δρόμου.

No Body is perfect

Σκνοθεσία: Raphaël Sibilla. **Παίζουν:** Rudy Demeyer, Tsuzuki Kyoichi, Matty Jankowski
Ο Raphaël Sibilla μας μπει στην αναζήτηση της ηδονής δίχως φραγμούς, διεισδύοντας στην καρδιά της ανθρώπινης φαντασίωσης...

Ο άντρας της ζωής του / L'Homme de sa vie

Σκνοθεσία: Zabou Breitman. **Παίζουν:** Bernard Campan, Charles Berling, Léa Drucker
Ο Frédéric, φρόνιμος σύζυγος και καλός οικογενειάρχης, συναντάει τον Hugo, και ξεκινάει μια σχέση που θα φέρει αναστάτωση...

Μεταξύ ενηλίκων / Entre adultes

Σκνοθεσία: Stéphane Brizé. **Παίζουν:** Edith Mérieau, Vincent Dubois, Jeanne Ferron
Εμπνευσμένο από το έργο του Max Ophüls, αυτό το γαϊτανάκι με τους χαμένους έρωτες μας παρασύρει μέσα στην πολύ προσωπική ζωή κάποιων «συναινούτων ενηλίκων».

Bon Cop, Bad Cop

Σκνοθεσία: Erik Canuel. **Παίζουν:** Patrick Huard, Colm Feore
Δuo αντιδιαμετρικά αντίθετοι μεταξύ τους αστυνομικοί διεξάγουν έρευνες για ένα ψυχοπαθή. Μια ταινία ανάμεσα στο γέλιο και την αγωνία...

Frankie

Σκνοθεσία: Fabienne Berthaud. **Παίζουν:** Diane Kruger, Jeannick Gravelines, Brigitte Catillon
Ούτε τόσο νέα πια, ούτε και τόσο όμορφη, η Frankie δεν έχει πλέον θέση μέσα στον κόσμο της μόδας. Ένα βλέμμα γεμάτο ακρίβεια για τη διάλυση των ψευδαισθήσεων.

Κλουβιά / Cages

Σκνοθεσία: Olivier Masset-Depasse. **Παίζουν:** Anne Coesens, Sagamore Stévenin, Micheline Goethals
Ένα ζευγάρι, η Eve και ο Damien, κινδυνεύει από τις δυσκολίες στη μεταξύ τους επικοινωνία. Το ζευγάρι βρίσκεται στο χείλος της ασφυξίας...

Daratt

Σκνοθεσία: Mahamat-Saleh Haroun. **Παίζουν:** Ali Bacha Barkai, Youssouf Djoro
Η ταινία διαπραγματεύεται το εξής δίλημμα: να ικανοποιηθεί κανείς παίρνοντας εκδίκηση ή να γυρίσει σελίδα στη ζωή του;

Κάμπινγκ / Camping

Φωτιά και λάβρα

Μη το πεις σε κανέναν

Frankie

Οι αγαπημένες μας μέρες

Hell

Αζούρ και Ασμάρ

Λαίδη Τσάτερλι / Lady Chatterley

Σκνοθεσία: Pascale Ferran. **Παίζουν:** Marina Hands, Jean-Louis Coulloc'h, Hippolyte Girardot
Έχοντας κερδίσει πέντε βραβεία César, η ταινία αυτή αποκαλύπτει το μυθιστορηματικό και σαρκικό χρονικό του έρωτα ανάμεσα σε δύο υπάρξεις που τα πάντα τις χωρίζουν. Η ταινία θα προβάλλεται στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ τον Απρίλιο

Hell

Σκνοθεσία: Bruno Chiche. **Παίζουν:** Sara Forestier, Nicolas Dunauchelle
Μια συνταρακτική κάθοδος στην κόλαση του παρισινού τζετ-σετ που θα σας συναρπάσει, με πρωταγωνίστρια την Ella, ένα πλουσιοκόριτσο...

Snow white

Σκνοθεσία: Samir. **Παίζουν:** Julie Fournier, Fabienne Hadorn, Carlos Leal
Σεξ, ναρκωτικά και R'n'B: να πώς περνάει τις μέρες και τις νύχτες της η εικοσάχρονη Nico. Η ταινία σκιαγραφεί το πορτρέτο μιας ελβετικής νεολαίας που χάνει τα σημεία αναφοράς της.

Μέρες δόξας / Indigènes

Σκνοθεσία: Rachid Bouchareb. **Παίζουν:** Jamel Debbouze, Samy Naceri, Roschdy Zem
Η ταινία μνημονεύει τη θυσία των Βορειοαφρικανών για την απελευθέρωση της Γαλλίας και απέσπασε το Συλλογικό βραβείο αντρικών ερμηνειών στο Φεστιβάλ των Καννών το 2006 και το Βραβείο César καλύτερου πρωτότυπου σεναρίου το 2007.

Το φίδι / Le Serpent

Σκνοθεσία: Eric Barbier. **Παίζουν:** Yvan Attal, Clovis Cornillac, Minna Haarkyla, Pierre Richard
Μηχανορραφία, δολοφονία και εκβιασμός: φυλαχτείτε από τους παλιούς συμμαθητές σας! Η ταινία αποτελεί κινηματογραφική διασκευή του μυθιστορήματος «Plender» του Βρετανού συγγραφέα Ted Lewis.

Άκου τον χρόνο / Ecoute le temps

Σκνοθεσία: Alanté Kavaïté. **Παίζουν:** Emilie Dequenne, Ludmila Mikael, Mathieu Demy
Ένα συναρπαστικό θρίλερ με φόντο φαινόμενα από τον χώρο της παραψυχολογίας. Η Charlotte ηχογραφεί υπόπτους για τη δολοφονία της μητέρας της κι ακούει φωνές από το παρελθόν...

Οι αγαπημένες μας μέρες / Nos jours heureux

Σκνοθεσία: Eric Toledano, Olivier Nakache. **Παίζουν:** Jean- Paul Rouve, Marilou Berry, Omar Sy
Οι κατασκηνώσεις μάλλον δεν αποτελούν μια υπόθεση απόλυτης ξεκούρασης για τους πάντες. Ο Vincent Rousseau θα διευθύνει την πρώτη του κατασκήνωση...

Νεαρές δολοφόνοι / Meurtrières

Σκνοθεσία: Fabien Onteniente. **Παίζουν:** Gérard Lanvin, Mathilde Seigner, Franck Dubosc
Η ταινία αποτελεί ένα χιουμοριστικό και τρυφερό χρονικό της ζωής των παραθεριστών στο κάμπινγκ «Γαλάζια Κύματα».

Ο δικός μου γιος / Mon fils à moi

Σκνοθεσία: Martial Fougeron. **Παίζουν:** Nathalie Baye, Victor Sévaux, Olivier Gourmet
Οι δραματικές διαστάσεις που θα πάρουν οι ρωγμές μιας φαινομενικά κανονικής οικογένειας παρουσιάζονται στο φιλμ αυτό.

Bosta l'autobus / Bosta

Σκνοθεσία: Philippe Aractingi. **Παίζουν:** Rodney El Haddad, Nadine Labaki, Nada Abou Farhat
Ένα μιούζικαλ που μας δίνει μια γιορταστική και αισιόδοξη εικόνα του Λιβάνου χωρίς τις γνωστές κοινοτοπίες.

Άγριος πλανήτης / La Planète sauvage

Σκνοθεσία: René Laloux
Στον πλανήτη Ygam, γιγαντιαία ανδροειδή, τα Draags, μεγαλώνουν μικροσκοπικά ανθρώπινα όντα με τ' όνομα Oms. Αυτή είναι η ιστορία ενός εξυπνου Oms που εξαιτίας του θα ξεσπάσει μια εξέγερση... Ένα σπάνιο αριστούργημα - σταθμός στην ιστορία των κινουμένων σχεδίων που τιμήθηκε με το Ειδικό Βραβείο της Επιτροπής στο Φεστιβάλ των Καννών το 1973.

Αζούρ και Ασμάρ / Azur και Asmar

Σκνοθεσία: Michel Ocelot
Ένα μοναδικό παραμύθι της Ανατολής για δύο παιδιά που ανατράφηκαν σαν πραγματικά αδέρφια, χωρίστηκαν απότομα και όταν μεγάλωσαν ξεκίνησαν το καθένα μόνο του ένα μαγευτικό ταξίδι πέρα από τις θάλασσες σε αναζήτηση της νεράιδας των Djinnns, ο θρύλος της οποίας σημάδεψε τα παιδικά τους χρόνια. Μια συναρπαστική ταινία κινουμένων σχεδίων, ντυμένη με την υπέροχη μουσική του Gabriel Yared.

Η ταινία θα προβάλλεται στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ τον Απρίλιο

AWESOME: THEY F*%G SHOT THAT!

BEASTIE BOYS FANS ARE NOT THE ONLY ONES WHO SHOULD FEEL PROUD OF THEIR DOCUMENTARY CAMERAWORK. BUT VIEWERS STAYED UP DUTIFULLY TILL 3AM FOR THE HYPER “AWESOME...” CONCERT DOCUMENTARY ABOUT THAT GROUP (SHOT BY 30 FANS), KNOWING FULL WELL THEY’D BE BACK IN THE CASSAVETES THEATRE “CLASSROOM” THE NEXT DAY FOR A LESSON ON HIGH DEFINITION AND THEN HONORED DIRECTOR JON ALPERT’S DOCUMENTARY ETHICS MASTERCLASS. MEANWHILE, JUST AS US FILMMAKER JENNIFER FOX ARRIVED IN TOWN TO TALK ABOUT TODAY’S WOMAN, THE EUROPEAN BROADCASTING UNION WAS CONSIDERING EUROPEAN MAN AND GREEK DOCUMENTARY “MUSES” PRESENTED A VIVID THIRD GENDER IN A MEXICAN TOWN.

Heads up

On March 25 expect schoolchildren marching in lines, lots of flags and aircraft overhead. It’s not an invasion or a festival event, but Greek Independence Day. So the festival’s own awards ceremony is being held a day earlier, on March 24, with awards from the audience (courtesy of ERT3), the FIPRESCI jury, Amnesty International and WWF. The event starts at 8.30pm at the Olympion and is followed by the audience’s favourite film.

[01] Talk isn’t cheap

Wanted: A documentary filmmaker to make a film about Greek organization A Child’s Smile. That’s what the nonprofit’s Costas Giannopoulos announced at the March 20 panel discussion about the enemies of childhood happiness. “A Lion in the House” co-director Julia Reichert pointed out grim US statistics, while ERT journalist Panos Charitos gave examples from conflict zones. On March 24 at 11.30am at the Olympion, academic and UNICEF ambassador Eleni Glykatzi-Ahrweiler will speak more about children, who face problems ranging from the forced begging seen in “Lima’s Streets” to the forceful indoctrination of film “Jesus Camp”.

[02] Directors in the house

If you’ve become hooked on six-part “Flying: Confessions of a Free Woman”, now’s your chance to hear from Fox at her March 24 masterclass (1pm, Cassavetes). A Swiss star of that film was spotted at one of the daily 4-5pm Just Talking festival chats at the Olympion’s 5th floor café/bar (which run through to March 25). In another masterclass, Reichert and co-director Steve Bogner talked about editing, with advice on how to shape core scenes and trim entire minutes off of sequences. The Greek Documentary Network bowed to the classics, showing a black-and-white Roviros Manthoulis documentary about documentaries. On March 23, Alpert considered ethical concerns involved in filmmaking.

Nordic man, look out

Lynne Polak of the European Broadcasting Union made a plug for making documentary collections. One of these is “European Man”, a new four-part series inspired by the “Nordic Man” series. It was a collaboration between national broadcasters, who each selected a director to profile today’s European men, be it a Finnish chap who craves silence or a Greek hunter who bemoans the lack of women in his town. (Yes, “Sugartown” director Kimon Tsakiris is involved). ERT spent over 34,000 on its episode, while in turn receiving the other country’s work “for free”.

High tech concerns

Techies delighted in a March 22 European Documentary Network event on digital cinema. Kees Ryninks spoke about CinemaNet Europe, a Dutch initiative to get theatres showing documentaries digitally. He noted that since 9/11, the public has become hungry for political issue films, but they are also willing to dress up to attend digital opera performances. Onlinefilm.org’s Cay Wesnig noted “For the first time we are able to sell our films to our audience without an intermediary.” Networks like his may be a key way to prevent your film’s online theft. From the UK, Benn Ross presented Joining the Dots TV, which benefited from the huge success of conspiracy film “Loose Change”. On March 23, Aristotle University professor

George Papanikoalaou demystified High Definition. He started from the human eyeball, moved through Cold War politics and ended with visions of the future.

Greek trends

There was a prominent role in this year’s festival for local television productions, ranging from new series looking at hot domestic topics like education (“Living and Learning”) and immigration (“Little Odysseys”) to classic culture show (“Backstage”) and popular globetrotting social issues series “War Zone” (of private station Mega) and “Exandas”. Stand-alone independent productions were less prominent in 2007.

Last word

As the festival reaches its 10-year mark, Dimitri Eipides said this week that the event has successfully achieved its main goal: reaching the “person on the street”. He also added that on the business side of things, a whopping 25% of the films in the Doc Market catalogue were sold last year.

The 10th edition will be here sooner than you think. Until then, keep shooting.

125 δωμάτια & suites
εστιατόρια & bar | συνεδριακές αίθουσες
στο κέντρο της Θεσσαλονίκης.

Κομνηνών 11, 546 24 Θεσσαλονίκη
T 2310 269421, F 2310 274 358
e-mail: city@cityhotel.gr

ΓΡΑΦΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
Αναγνωστοπούλου 31, Κολωνάκι, 106 73, Αθήνα
T/F 210 3613059
e-mail: athensales@cityhotel.gr

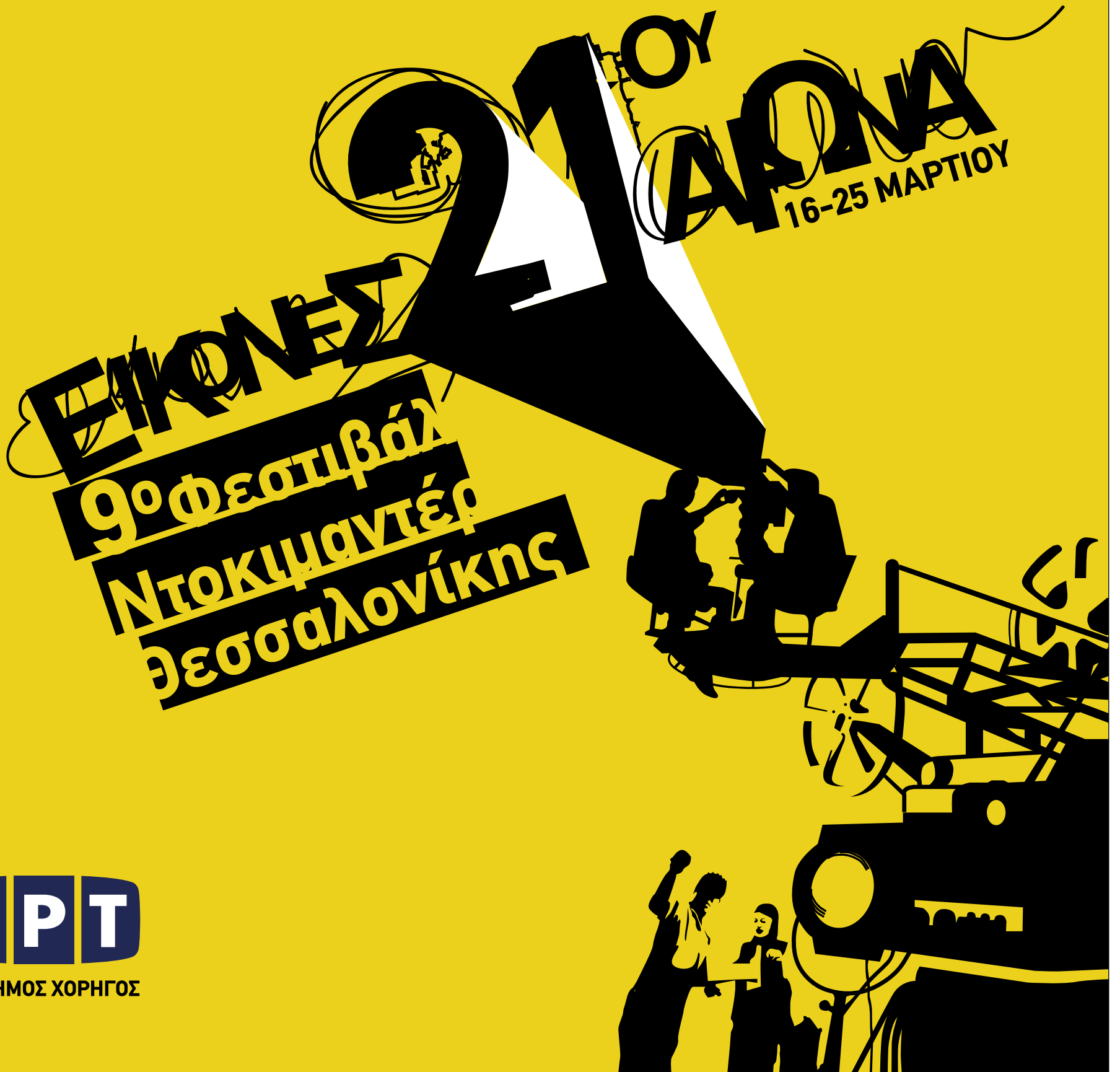
CITY HOTEL
THESSALONIKI
★★★★

Early check-in 10.00 | Late check-out 18.00 upon request

www.cityhotel.gr

**Η ΕΡΤ στηρίζει
το δημιουργό,
επενδύει
στον πολιτισμό.**

© karamella

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ